



תפ"ח 9004/11/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 9004-11-16

בפני: כב' השופט אריאל ואגו- אב"ד
כב' השופט אלון אינפלד
כב' השופט אריאל חזק

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד אלין שקאף - פמ"ד
נגד
פלוני - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד ישר יעקובי
ועו"ד אנסטסיה דחטיאר
הכרעת דין

השופט א. ואגו - אב"ד:

כתב האישום:

עניינו של כתב האישום, נשוא הכרעת הדין שלפנינו, הוא בעבירות מין, אשר נטען כי בוצעו על-ידי הנאשם, יליד 1980, כלפי המתלוננת, קטינה ילידת 2001 ובתה של בת זוגו, לאורך תקופה ארוכה, ובין השנים 2009 ל- 2014, מעת שהייתה בכיתה ב' ועד להיותה בכיתה ח'.

על-פי עובדות החלק הכללי של כתב האישום המתוקן, הנאשם הכיר את ל.ל., אמה של המתלוננת, בשנת 2008, והשניים הפכו להיות בני-זוג. בסמוך לאחר מכן, הוא עבר להתגורר עם ל.ל. ובתה ג.ל., המתלוננת, בדירתן שבאחת מערי הדרום.

אין חולק, כי הנאשם ואם המתלוננת היו בני זוג במשך כ- 8 שנים, בהן המתלוננת ראתה בנאשם דמות אב ואף כינתה אותו "אבא", ובשנת 2014 לערך, עם חשיפת הפרשה על-ידה, נפרדו הנאשם ואמה לתקופה קצרה, ולאחריה חזרו זה לזו עד לפרידתם הסופית בשנת 2015.

נטען, כי בשנת 2009, כשהייתה המתלוננת בת 8, ובמשך כחודש ימים, נהג הנאשם לשוחח עמה על תכנים מיניים, ולשאול אותה שאלות בעניין זה, מעת לעת. בסמוך לאחר מכן, ובמועד שאינו ידוע במדויק, החל הנאשם לגעת בחזה, ישבנה ואיבר מינה של המתלוננת, מעל לבגדיה.



עוד נטען, כי בין השנים 2009 ל- 2010, קרא הנאשם למתלוננת לבוא לחדר האמבטיה, ובעת שהתקלח ביקש ממנה לעזור לו לסבן את הגב, כשהיא עירומה, והמתלוננת עשתה כן. בהמשך, ובמהלך שנים אלו, קרא הנאשם למתלוננת לבוא לחדר האמבטיה, והיא נכנסה אתו למקלחת ומצצה את איבר מינו. כאשר הנאשם חש שהוא מגיע לפורקן, הוא הוציא את איבר מינו מפיה של המתלוננת ושפך את זרעו באמבטיה. במקרה אחר באותן השנים, נכנסה המתלוננת עם הנאשם למקלחת, לבקשתו, ומצצה את איבר מינו, ולאחר מכן יצאו שניהם מחדר האמבטיה, וכשישבו בסלון, החל הנאשם לגעת במתלוננת, הכניס את ידו למכנסיה ותחתוניה ונגע באיבר מינה.

עוד בתקופה שבין 2009-2010, עת היו הנאשם והמתלוננת בחדר השינה של הנאשם, החדיר הנאשם את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת כאשר היא ערומה, ואמר לה שאם כואב לה שתגיד לו והוא יפסיק. המתלוננת אמרה לנאשם כי כואב לה, והוא חדל ממעשיו.

בהזדמנות אחרת, במועד שאינו ידוע במדויק, עת היו הנאשם והמתלוננת בסלון הבית, מצצה המתלוננת את איבר מינו של הנאשם עד שהגיע לפורקן בפיה, והנאשם הנחה אותה ללכת לירוק בחדר האמבטיה ולשטוף את פיה.

עוד נטען, כי במספר רב של מקרים, בין השנים 2009 ל- 2011, נהג הנאשם ללטף את המתלוננת בחזה, איבר מינה וישבנה, בחלק מהפעמים מעל בגדיה, ובחלק כאשר המתלוננת עירומה. הנאשם היה מפסיק את מעשיו כשהמתלוננת הייתה אומרת לו לחדול.

במועד שאינו ידוע במדויק, בין השנים 2009-2011, עת ישבו הנאשם והמתלוננת בסלון הבית, נישק הנאשם את המתלוננת על שפתיה והחדיר את לשונו לפיה.

במהלך שנת 2011, כאשר הייתה המתלוננת בכיתה ד', ובמועד שאינו ידוע במדויק, אמרה המתלוננת לנאשם כי אם לא יחדל ממעשיו, תספר על המעשים לאמה. למרות זאת, לא חדל הנאשם ממעשיו, ובמספר רב של מקרים, בין השנים 2011 ל- 2014, עת הייתה המתלוננת בכיתה ח', נגע בה הנאשם בחלקי גופה השונים.

במועד שאינו ידוע, בין השנים 2009-2014, הרים הנאשם את המתלוננת, כך שרגליה הקיפו את גופו ופניה היו מול פניו, הצמיד אותה לאיבר מינו ואמר לה "בואי למיטה". המתלוננת סירבה, הלכה לחדרה ופרצה שם בבכי.

בשנים אלה, ובמספר מועדים שאינם ידועים במדויק, נהג הנאשם לאונן ליד המתלוננת עד להגעה לסיפוק מיני.

כמו-כן, בין השנים 2009 ל- 2014, במועד שאינו ידוע במדויק, עת המתלוננת הייתה לבדה בבית עם הנאשם, וכאשר היא והנאשם היו עירומים בחדרה של האם, ביצעה המתלוננת מין אוראלי בנאשם, באופן שמצצה את איבר מינו, והנאשם, אף הוא, ביצע מין אוראלי במתלוננת, באופן שליקק את איבר מינה.



עוד נטען, כי בין השנים 2009-2014, באחת הפעמים שאם המתלוננת הייתה בבית, נסעה המתלוננת יחד עם הנאשם ברכב, לכיוון החולות העוקפים את עיר מגוריהם, והנאשם עצר את הרכב, וכאשר המתלוננת הייתה שכובה על גבה במושב האחורי, ועירומה בפלג גופה התחתון, הנאשם ביצע בה מין אוראלי, באופן שליקק את איבר מינה.

בשל העובדות שפורטו לעיל, ומתוך שבאותה עת הייתה המתלוננת קטינה והנאשם היה בן משפחה, הוא הואשם בעבירות של **מעשה סדום** - 5 עבירות לפי סעיף **347(ב)**, בנסיבות **סעיף 351 לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "**החוק**"), **מעשים מגונים** - מספר רב של עבירות לפי סעיף **348(ב)**, בנסיבות סעיף **345(ב)(1)+(א)(1)** לחוק, וכן **מעשה מגונה בפומבי** - מספר עבירות לפי סעיף **351(ד)** לחוק הנ"ל.

תשובת הנאשם לכתב האישום ועיקרי הגנתו:

בישיבת המענה, שהתקיימה בפנינו ביום 24.04.17, אישר הנאשם את סעיף 1 לכתב האישום, שעניינו היכרותו עם אם המתלוננת ומגוריו המשותפים עמו, וכפר, מכל וכל, במעשים המיוחסים לו, כאשר טענתו הבסיסית הינה, כי מדובר בעלילה שנרקמה נגדו, או "בהשלכה" של מעשים שבוצעו על-ידי אחר, וכי בינו לבין המתלוננת לא היו כל מעשים מיניים, וגם לא התנהגות שיכולה להתפרש כהתנהגות מינית.

הגנת הנאשם אמנם מתמקדת בהכחשה גורפת של המעשים, ואולם נראה, כי הוא מייחס את תלונת הכזב, לשיטתו, למעשים שצד ג' עלום מבצע במתלוננת, או לחילופין, שמישהו שרוצה ברעתו, טפל עליו גרסה שקרית זו, באמצעות המתלוננת. כמו-כן, העלה הנאשם אפשרות, שהמתלוננת בדתה הסיפור מראשה, והעלילה עליו, כיוון שלא קנה לה דבר מה שביקשה ממנו.

על הראיות בתיק - כללי:

ראיות התביעה מבוססות, ראש וראשונה, על עדות הקטינה המתלוננת, וזו הראיה הישירה היחידה שבידיה.

אפתח במספר נקודות כלליות, ביחס להערכת עדויות של מתלוננים בתיקים העוסקים בעבירות מין בכלל, ובעבירות מין במשפחה בפרט.

ראשית, יש ליתן הדעת לכך, שבמקרים אלה, לא אחת, וכך - בענייננו, ניצבים אנו בפני שתי גרסאות סותרות וקוטביות זו לזו. מחד, מצויה גרסתה המפלילה של המתלוננת, בתו החורגת של הנאשם, המתארת, כפי שנראה להלן, בצורה מפורטת, עקבית וסדורה, סדרה של מעשים שביצע בה הנאשם מאז הייתה בת 8 ועד לחשיפתם, בשנת 2014. מנגד, מצויה גרסת הנאשם, המכחיש מכל וכל, כי ביצע את המעשים המיוחסים לו, וטוען, כי המתלוננת מעלילה עליו עלילות שווא. מצב זה, של "גרסה מול גרסה", כמו גם הכחשה גורפת מצדו של נאשם, הוא שכיח באישומים בעבירות מין, המאופיינות בביצוע המעשים בצנעה, בחדרי חדרים, בשעות ובסביבה שבהן אין בנמצא עדים למעשה, ושבהם רב הנסתר על הנגלה. משום כך - ברי, שבאישומים בכגון דא, מתמקד הדיון בהערכת מהימנות גרסת המתלוננת, אל מול הערכת מהימנות גרסת הנאשם.



שנית, אופן בחינת עדויות של נפגעות בעבירות מין בכלל, ובעבירות מין במשפחה בפרט, הינו מיוחד, ודורש זהירות רבה, ומתן משקל של ממש לנסיבות המלוות את הגשת התלונה, ובכללן של אלה - הטראומה הנלווית לפגיעה, הקושי המובן בחשיפת המעשים והחששות הנלווים לכך, בין היתר, בשל ההשפעה שיכול, ומטבע הדברים, תהא לחשיפה, על הקורבן ובני משפחתו. על אחת כמה וכמה נכונים הדברים, שעה שמדובר בקטין שנפגע מבן משפחתו. נקבע, כי באי-דיוקים בגרסת התלונה, בהיותה גרסה מתפתחת, בלתי עקבית, ולעיתים, אף בלתי רציונלית, אין כדי לאיין, את מהימנות הגרסה, והובהר, כי יש לבחון את גרסת התלונה תוך מתן משקל למאפיינים המיוחדים, ולראות אם קיים בה "גרעין של אמת" (ע"פ 8805/15 פלוני נ' מד"י, מיום 2.04.17, וכן ע"פ 6255/15 פלוני נ' מד"י, מיום 11.08.16). אין לצפות אפוא, כי גרסתם של קורבנות עבירות אלה תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית וחסרת אי-דיוקים (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מד"י, פסקה 84, מיום 20.10.10, וכן ע"פ 6643/05 מד"י נ' פלוני, פסקה 12, מיום 3.07.07). לפיכך, ובניגוד למקרים "רגילים", שבהם בוחן ביהמ"ש את התנהגות קורבן העבירה במהלך האירוע ולאחריו, במדדים של היגיון ורציונליות, הרי שבעבירות מין, ניסיון החיים מלמד, שהתנהגות קורבן העבירה יכול ותראה, למתבונן מן הצד, תמוהה, לא רציונלית, ואף לעיתים נעדרת היגיון ושכל ישר, והגם כך, נפסק ונקבע, כי אין בכך להעיד, כי גרסת הקורבן אינה אמת לאמיתה (ע"פ 7833/05 פלוני נ' מד"י, פסקה 15, מיום 15.05.07, וכן ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מד"י, פסקה ו, מיום 24.07.06).

שלישית, ולצד נתונים אלה, על המאפיינים הייחודיים של עדויות נפגעי עבירות מין, יש להישמר מפני מתן אמון בלתי מסויג בכל מתלונן על עבירות מין, מחשש לפגיעה בנאשם, שחפותו עומדת לו, כל עוד לא הוכח אחרת. נטל ההוכחה, כבכל עניין פלילי, היה ונותר ברף של "מעבר לספק סביר".

לא בכדי, המחוקק, שהיה ער לקושי הראייתי בתיקי עבירות מין, ריכך את הדרישה שהייתה קיימת בעבר, לתוספת ראייתית מסוג "סיוע", והסתפק בדרישת "הנמקה מיוחדת", לצורך הרשעה על-פי עדות יחידה של קורבן העבירה, כאמור בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971: "הרשיע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, התשל"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו". במסגרת חובה זו, על בית-המשפט להזהיר עצמו בטרם יסמוך על עדות יחידה של קורבן, ועליו לבאר את הסיבות שהביאוהו לסמוך עליה, ולנמקן (ע"פ 8148/11 מנשה נ' מד"י, מיום 15.04.13, וכן ע"פ 9930/06 פלוני נ' מד"י, מיום 21.07.08).

עם זאת - קביעת מהימנות ומתן אמון מלא ומפורש בגרסת אחד הצדדים, לרבות "מתן אמון מלא ובלתי מסויג בעדותה של המתלוננת, על פי ההתרשמות מהצורה שבה מסרה את עדותה", מהווה הנמקה מספקת (ע"פ 4043/93 פלוני נ' מד"י, מיום 18.12.94, וכן ע"פ 8347/13 פלוני נ' מד"י, מיום 11.02.16). ואולם, בכל מקרה, בית המשפט נדרש להנמקה שתתמודד באופן ראוי, הוגן וממצה, עם כל קושי שעלול לעורר מתן האמון בעדותו היחידה של הנפגע, ותדיר - תר הוא אחר חיזוקים חיצוניים לאותה עדות, הגם היעדר החובה בתוספת מסוג "סיוע", כאמור.

רביעית, קביעת ממצאי מהימנות של עדות, ביחס לתיקי עבירות מין, תיעשה במבחן דו-שלבי - פנימי וחיצוני.

בגדרו של המבחן הפנימי, תבחן עדות העד, בזיקה לשאלות האם היא קוהרנטית ואחידה, האם נמצאו בה סתירות, וככל



שכן - האם ניתן להן הסבר. ביהמ"ש בוחן את הגיונה הפנימי של העדות, מנקודת מבטו של העד, ובודק האם זו מתיישבת עם מה שידוע על העולם, על התנהגותם של אנשים, על ההתנהגות המוכרת, תחושות ידועות וכיו"ב.

בגדרו של המבחן החיצוני, תבחן עדות העד, בזיקה לשאלות האם היא מתיישבת עם ראיות ועדויות אחרות, האם לעד יש מניע פסול למתן העדות, האם הוא יושפע מתוצאות ההליך, האם הוא מוכן לשקר במצבים דומים, אופיו של העד והתרבות ממנה הגיע, האם מסר גרסה ספונטנית או הוכן לעדות.

כללים אלה ייושמו בהכרעת דינו הנוכחית.

הכרעת הדין נשוא דיונו, תיגזר ותושבת, ראש וראשונה, על עדות המתלוננת בפנינו - מהימנותה והמשקל שיש ליתן לה. זאת, בהינתן, כאמור, שעניין לנו בגרסה מול גרסה, ואין בנמצא, אף לשיטת התביעה, ראיות חיצוניות ישירות למעשים. אמנם, במסגרת פרשת התביעה, העידו, בנוסף למתלוננת, גם אמה וחברתה, וכן העו"ס המטפלת בה למן חשיפת הפרשה, בהן רואה התביעה משום חיזוק לעדות המתלוננת, ואלו יסקרו בהמשך, ואולם, העדה המרכזית והמשמעותית להכרעה בתיק הנדון - היא המתלוננת. אמרתי במשטרה לא הוגשו במסגרת ההליך, אך עימות שנעשה בינה לבין הנאשם, הוגש - הן באמצעות דיסק תיעוד חזותי וקולי (ת/6א) והן כתמלול (ת/6), (אשר יוער, כי מאחר ולא שיקף נכוחה את ההיקף והתוכן שנאמרו במסגרתו, ניתנה הנחייה למאשימה, לאחר הגשת הסיכומים בתיק, לתמלול מחדש). תיעוד העימות מסייע לבחון הלך רוחה והתנהלותה של המתלוננת, ומשמש אותנו, לצד ההתרשמות הישירה ממנה בבית-המשפט.

לצד עדותה הפרונטאלית של הקטינה המתלוננת, העידו, כאמור, אמה, בת הזוג לשעבר של הנאשם, חברתה, ששמעה ממנה על המעשים, והעו"ס המטפלת בה, שהביאה להגשת התלונה במשטרה.

הנאשם העיד להגנתו, והוגשו הודעותיו במשטרה (ת/2 - ת/5). ההגנה הגישה מטעמה מסמכים שונים, שעניינם בדיקת המשטרה, וספק האינטרנט "הוט", בדבר הטענה שהנאשם עשה שימוש במחשב הביתי לצורך צפייה בערוצי פורנו - מבוגרים וילדים (נ/4 - נ/5), בניסיון להזימה, כאשר גרסת הנאשם חד-משמעית, שלא צפה בפורנוגרפיית ילדים (פרוט' 4.07.17 עמ' 30. אע"ר, שמספרי העמודים, שאליהם מכוונות ההפניות, אינם תמיד ובהכרח רציפים, ולעתים יש בהם כפילויות. על-כן, יש לשים לב, לאיזו עדות ולאיזה פרוטוקול מתייחסת ההפניה).

ראיות התביעה:

גרסת המתלוננת ג.ל. - ע.ת.1 ועדותה בבית-המשפט:

המתלוננת העידה בביהמ"ש בשיבת יום 1.06.17, כאשר הייתה כבת 16, ולמדה בכיתה י' בביה"ס. לעת מתן עדותה,



התגוררה המתלוננת עם אמה, ל.ל., בדירה שבה אירעו המעשים המיוחסים לנאשם, ולאחר שהאם נפרדה ממנו באופן סופי בשנת 2015.

בעדותה, מסרה המתלוננת גרסה המפלילה את הנאשם בביצוע המעשים מושא כתב האישום. יצוין, כאמור, כי אמרות המתלוננת במשטרה לא הוגשו במסגרת ההליך, למעט דבריה בעימות עם הנאשם (ת/6 - ת/6א), וכי במהלך עדותה בבית-המשפט, בכתה המתלוננת רבות והתקשתה בתיאור שוטף של פרטי עדותה, ובפרט בקטעים האינטימיים, שניכר כי תיאורם על-ידה הצריך ממנה כוחות נפש רבים.

המתלוננת פתחה בכך, שהיא בת יחידה, ושאינה הביולוגית גר באאא, ואינו בקשר אתה. לדבריה, הנאשם ואמה היו בני זוג במשך כ-8 שנים, מאז הייתה בכיתה א', כאשר בתחילה הוא גר בבית משלו, ואז עבר אליהן. היא מציינת, כבר בראשית דבריה, את העובדה שקראה לנאשם "אבא", וסמכה עליו מאוד (עמ' 12 ש' 9).

כאשר ניסתה להתחיל ולספר את גרסתה, בכתה המתלוננת ואמרה: **"זה נגיעות באיבר המין. זה... כאילו אני ירדתי לו. הייתה חדירה בישבן. כאילו... הייתי קטנה. לא הייתי מודעת למה שאני עושה"** (עמ' 12 ש' 20-21). מתיאור כללי זה, עברה המתלוננת לפירוט.

תחילת הדברים ממוקדת על-ידה בערך בגיל 8, בעת שהייתה בכיתה ב' או ג', וישבה בסלון לצפות בטלוויזיה. לדבריה, הנאשם, שישב לעשן ליד החלון, שאל אותה האם היא רוצה לשמור סוד מאמה, וכאשר שאלה באיזה סוד מדובר, השיב שמדובר בסוד ולא פירט.

בהזדמנות אחרת, אמר לה הנאשם, שאינו מגיע לנקודה מסוימת בגבו במקלחת, וביקש ממנה שתבוא לעזור לו להגיע אליה. את תגובתה לכך, תיארה המתלוננת כך: **"אני כאילו לא הייתי רגילה לזה, אבל אני הלכתי אחריו כי הוא אבא שלי, אני סומכת עליו. הוא היה נותן לי הכל. אפילו דברים שאמא לא הייתה נותנת לי. הוא היה קונה לי, מפנק אותי. ואז כאילו, לא שאלתי אותו שאלות, יותר מידי... הלכתי אחריו. כמו ילדה קטנה וטיפשה"** (עמ' 13 ש' 15-18, עמ' 14 ש' 4). לדבריה, במקלחת שניהם היו ערומים, היא התפשטה לבד, והרגישה שמשהו לא בסדר (עמ' 14 ש' 7): **"נכנסתי איתו למקלחת. עמדתי ממש מכווצת. לא הייתי רגילה לזה. בחיים לא עשיתי את זה. פשוט נכנסתי איתו ועזרתי לו עם הגב. לקחתי ספוג פשוט ועשיתי לו במקום המסוים הזה שהוא אמר"** (עמ' 14 ש' 15-17). לגרסתה, היו מקרים נוספים שהתרחשו במקלחת (שם, בשורה 19).

היא מספרת, שאחרי האירוע הזה, "המצבים", כהגדרתה, הפכו חמורים יותר: **"זה היה נגיעות, זה היה גם כשהייתי סתם יושבת ומסתכלת בטלוויזיה או שסתם הייתי בחדר של ההורים שלי והוא היה נוגע בי. נוגע בי זה כאילו באיבר המין. זה היה יכול להיות בחזה. שקצת יותר גדלתי זה היה יותר בחזה. היה בישבן... היה מעל הבגדים. בשלב הראשוני הייתי עם בגדים. הוא היה נוגע מעל הבגדים. הוא היה גם נכנס עם היד בפנים. היו גם מצבים יותר חמורים שאני ירדתי לו. מצצתי לו את איבר המין שלו"** (עמ' 14 ש' 15 - עמ' 15 ש' 4).



המתלוננת מספרת שעל-פי רוב, ביצע הנאשם את המעשים כשאמה לא הייתה בבית, או כאשר ישנה, ומסבירה: **"כאילו מצבים שאמא לא רואה"** (עמ' 15 ש' 18). ניתן לראות בתיאוריה חלוקה ברורה בין מקרים "רגילים", שהתאפיינו בנגיעות מעל הבגדים, למקרים "חמורים", שהתאפיינו, לדבריה, בכך שהייתה ערומה לגמרי, וכן ב"מצבי ביניים", שבהם נגע בה הנאשם מתחת לבגדים.

היא מוסיפה ומתארת אירוע, שבו הייתה עם הנאשם במיטה של ההורים, והוא החדיר את איבר מינו לישבנה (עמ' 16 ש' 4-5). בספרה על המקרה הזה, המחישה המתלוננת, ספונטנית, תנוחת כיפוף קדימה, שבה, לדבריה, הייתה נתונה שעה שביצע את המעשה: **"הוא פשוט התחיל להחדיר את איבר המין שלו... אבל הוא לא הכניס את כל איבר המין שלו, הוא הכניס רק חלק כי אחרי זה הרגשתי כאבים אז אמרתי לו להפסיק, הוא לא הכריח אותי, הוא הפסיק וזהו"** (עמ' 16 ש' 14-16). לדבריה, המקרה הזה אירע פעם אחת בלבד.

מתארת אירוע נוסף, שבו הנאשם שכב על המיטה, והיא שכבה מעליו, ואז: **"עשינו את התנוחה כאילו, שאני מוצצת והוא מלקק לי את איבר המין. זה היה כאילו... אני גם הייתי ערומה לגמרי, גם הוא היה ערום. ממש עד כדי כך..."** (עמ' 17 ש' 5-7).

המתלוננת מספרת על מקרה נוסף, שבו, כיוון שאמה הייתה בבית, הנאשם רצה להתרחק ולקח אותה ברכבו. הם נסעו בכביש העוקף את עיר מגוריהם, "במדבר" כהגדרתה, כשהיא ישובה במושב האחורי. בשלב כלשהו, הנאשם עצר את הרכב, פתח את הדלת האחורית, ובעוד היא שכובה על הגב, ורגליה למעלה, הוא הוריד את מכנסיה וליקק את איבר מינה (עמ' 18 ש' 6-13).

היא שבה ומתארת מקרים של "ירידות", שלדבריה אירעו כמה פעמים, במקומות שונים (הכוונה לאתרים פיסיים ולא למקומות בגופה). כאשר נעשה הדבר, למשל, באמבטיה, היא עמדה על הברכיים ומצצה לנאשם את איבר המין, עד אשר הוציא את איבר מינו מפיה ו**"פשוט גמר עם היד"**. בפעם אחרת, וחד-פעמית, לדבריה, הוא גמר בתוך פיה, והיא ירקה את זה (עמ' 19-20). בתארה פרטים אלה, בכתה המתלוננת והתקשתה לדבר. גם במטבח התרחש, לגרסתה, אירוע דומה: **"פשוט ירדתי לו. פשוט. אני לא זוכרת אפילו איך זה הגיע למצב הזה. אני פשוט לא זוכרת גם מה הוא אמר לי לפני זה. אני לא זוכרת אם הוא הכריח אותי. אני לא זוכרת. זאת בעיה כי אני לא זוכרת איך הגעתי למצב הזה"** (עמ' 21 ש' 1-3).

במקרה אחר, מאוחר יחסית בזמן, כאשר כבר דיברו בבית-הספר, בין החברים, על הנושא של יחסי מין, והמתלוננת התחילה קצת להבין, לדבריה, **"שמשהו לא בסדר"**, וכאשר הייתה לבושה בבגדים במטבח, הנאשם לקח את שתי רגליה, שם אותן על איבר מינו ולחש לה באוזן: **"בואי למיטה חמודה שלי"**. היא סירבה והתחילה "לתפוס ראש", כהגדרתה, ברחו מהחדר והחלה לבכות (עמ' 22 ש' 4-8).

לאחר המקרה הזה, היה, לדברי המתלוננת, מקרה נוסף של נשיקה: **"זה היה בסלון, גם כן, אני לא זוכרת איך זה קרה, אבל הייתי עם תחתונים ועם איזושהי חולצה. הייתי לידו. זה היה על הספה. הוא פשוט לקח את היד שלי, הכניס מתחת לתחתון שלי וכאילו אני פשוט יושבת כזה ושותקת. כלום, אני לא אומרת כלום. ואז כשהוא**



מוציא, אז הוא פשוט התקרב ונישק אותי ממש, עם הלשון, רציני. ממש. אבל אני לא זוכרת מתי זה היה, באיזה גיל הייתי, אבל אה... אני רק זוכרת את הבגדים שלבשתי. זה היה תחתונים וחולצה" (עמ' 22 ש' 19-25).

המתלוננת מספרת עוד, שבתחילת המעשים, הנאשם ניסה לערב גם חברה שהייתה לה אז, בשם נ., אבל זה לא הצליח לו, לדבריה. היא מספרת על מקרה שבו הנאשם שכב על מותנו בספה, כששמר עליה ועל חברתה, והראה להן איך איבר המין שלו זז. הוא התחיל לדבר עם נ., ולשאול אותה אם היא יודעת מה זה "כוס" ויחסי מין, בזמן שהמתלוננת יושבת בצד ושוקת. לדבריה: "היא גם הייתה מאוד קטנה. היא לא זוכרת מהאירוע הזה. אבל יום אחד באתי אליה ואמא שלי ואמא שלה, כאילו ההורים שלנו עזבו והוא שמר עלינו. ואז כשנשארו לבד בבית שלושתנו, הוא הראה איך איבר המין שלו זז. זה היה מעל הבגדים. הוא היה לבוש עם תחתונים וחולצה. והיא לא ראתה שום דבר מתחת אבל... אני לא בטוחה אם הוא היה עם תחתונים או שזה היה שורט קצר, אני לא זוכרת. זה היה קצר יחסית. אבל אני לא יודעת להגיד במדויק מה זה היה" (עמ' 23 ש' 10-19). כאשר האימהות חזרו, נ. רצה לאמא שלה וסיפרה שהנאשם הראה את "הזה שלו זז", ומסבירה בעדותה שכוונת נ. הייתה ש"הוא הראה את איבר המין שלו זז", ומציינת שאינה זוכרת את המילים המדויקות, אך מסיימת בתחושת תסכול מסוימת, בסכמה את האירוע: "אמא שלה לא עשתה כלום. אמא שלי ואמא שלה שוחחו על זה אחרי זה. והן פשוט צחקו על זה. הן חשבו שזה לא אמיתי ושזה סתם. ממש ככה. לא האמינו לזה" (עמ' 24 ש' 7-9). בחקירה החוזרת, ובהתייחסה למקרה הנ"ל, שבה וציינה, שהאימהות צחקו על זה (עמ' 45 ש' 19), וכן, שני. עצמה אינה זוכרת את המקרה. כאן יצוין, שההגנה הגישה שני מזכרים (נ/1 - נ/2), ערוכים על-ידי השוטרים פרח צרור וחיים קפוויה, בהתאמה, מהם עולה כי אמנם, נ. אינה זוכרת את פרטי המקרה, ומסרבת להיחקר על כך במשטרה.

המתלוננת מתארת מקרה נוסף, שבו, כאשר נכנסה לבית, ראתה את הנאשם יושב מול המחשב, רואה סרט פורנו ומאונן. הוא נבהל כשנכנסה, אך כשראה שזו היא, אמר "אה זה רק את", התיישב והמשיך במעשיו, תוך שהוא מראה לה את הסרט (עמ' 24 ש' 25-28).

בתום החקירה הראשית, נחקרה ג.ל., המתלוננת, בחקירה נגדית ארוכה ויסודית על-ידי עו"ד יעקובי, ב"כ הנאשם.

היא אישרה, שבערך בכיתה ד', בשנת 2010, הבינה שהנאשם עושה דברים לא בסדר, אך מסייגת במידת מה את הדברים, ומוסיפה: "לא כל כך. הוא עדיין כמו אבא שלי... הוא בתקופות האלה הוא כמו אבא שלי, אני סומכת עליו" (עמ' 38 ש' 9, 11), וגם כאשר היא מנסה "לאיים" על הנאשם שתספר לאימה, ממשיכה בעצם לאהוב אותו ולשתף פעולה עם מעשיו, כפי שאלת הסנגור, ומציינת ש: "עובר זמן, אני מבינה כמה הוא אוהב אותי, למה שאני זה... אני ממשיכה לקרוא לו אבא. כאילו ממש" (עמ' 38 ש' 22-26). יוזכר, שחשיפת הסיפור לאם, הייתה בשנת 2014 לערך.

לשאלת הסנגור, האם הייתה בטוחה שהמעשים אכן בוצעו, או שהעלתה אפשרות בדעתה שמדובר בחלום או בדמיון, השיבה: "כשאמא שלי לא האמינה לי אז היא שאלה אותי "אולי חלמת את זה? אולי דמיינת את זה?" ואני אמרתי לה שלא. שאני לא דמיינתי... וניסיתי, כן היה לי ספק, אני אמרתי לעצמי אם אמא שלי לא האמינה לי



אז יש סיכוי שזה לא קרה? אבל כמובן שבפנים אני זוכרת הכל. הכל. ממש. אני זוכרת הכל. גם דברים קשים אני זוכרת. מאוד. איך שאני הרגשתי. אפילו את הכאב שהיה לי כשהוא החדיר לי בישבן, את זה גם אני זוכרת, שהיה כאב. אני זוכרת. אני זוכרת שהוא לא היה אלים כלפי, אני זוכרת שהלכתי אחריו כי אני סומכת עליו. אני מאוד זוכרת את זה" (עמ' 40 ש' 13-18).

בהמשך, הפנה הסנגור לחקירתה השנייה של המתלוננת במשטרה, מיום 15.10.16 (חקירה, שכאמור, אינה בפנינו), שם אמרה, לדבריו, את הדברים הבאים: "אני התחלתי לחשוב שאני משוגעת, חשבתי אולי דמיינתי, אולי זה לא קרה בכלל, וגם אמא שלי אמרה אולי תחשבי על זה. לפני זה חשבתי שאני פסיכית או משהו. ואז ניסיתי לחשוב על זה וחשבתי כמה שבועות וכאילו ישבתי עם עצמי ולא עשיתי כלום, רק חשבתי על זה" (עמ' 51 ש' 10-13). המתלוננת מאשרת את הדברים, ומוסיפה, שלאור דברי האם, אכן בחנה עם עצמה, האם ישנה אפשרות שמדובר בהזיות או בחלום, שמא זה קשור לדברים שקראה באינטרנט, אך שוללת אפשרויות אלה, ועומדת על דעתה כי: "זה לא משהו שקרה פעם אחת ושם דמיינתי את זה. לא. זה היה כמה פעמים. אני זוכרת את זה. אני זוכרת באיזה תנחות הייתי, איך הייתי לבושה. אפילו בחלום אני לא זוכרת דברים כאלה. אם אני חולמת על משהו אני בקושי זוכרת את זה. ובחיים האמיתיים זה כאילו..." (עמ' 52 ש' 6-9).

כאשר נשאלה מדוע חיכתה לחשוף את האירועים לשנת 2014-2015, כשנשטתה, כבר בשנת 2010 הבינה שהמעשים אסורים ואינם בסדר, משיבה שלא ידעה זאת בוודאות, אלא הדבר גרם לה לבלבול ומוסיפה: "זה לא שאני ידעתי שזה אסור. אני פשוט אומרת, זה החינוך שקיבלתי, מאז שהייתי מאוד קטנה, אז אם זה החינוך וזה בן אדם שאני סומכת עליו, אז מה הבעיה פה?" (עמ' 41 ש' 16-18). עוד נשאלה, מדוע לא חשפה את הפרשה קודם לכן, או גרמה לכך שהמעשים ייפסקו, שהרי, לדבריה, הייתה לה שליטה יחסית בהם, וכאשר אמרה לנאשם להפסיק, הוא נשמע לה, השיבה: "לא, לא ככה להפסיק. אם הוא עכשיו מתיישב לידי ומתחיל לגעת בי, אני אומרת לו להפסיק אז הוא יפסיק, ואחרי זה הוא יחזור על זה. זה לא אומר שעכשיו הוא מפסיק לגמרי... דבר ראשון הוא היה כמו אבא. אני אומרת את זה שוב. אני סמכתי עליו, אני הלכתי אחריו. אני לא אמרתי כלום, לא אמרתי שום דבר. הוא היה עושה, אני הייתי, כמובן שכשלי לא היה נעים, כשממש לא היה לי נעים, כשהיה כבר כאב, כשהייתי סובלת מאוד, הייתי אומרת לו להפסיק. כן. אבל בגלל שאני הייתי סומכת עליו אני הייתי הולכת אחריו בעיניים עצומות" (עמ' 41 ש' 1-13).

המתלוננת מאשרת, שבתחילה הפריע לה, ובמידה מסוימת אף העליב אותה, שהפסיכולוגית (הכוונה לעו"ס) האמינה לה כל-כך מהר, ולא חקרה אותה יותר לעומק, לפני שקבעה שהיא צודקת ואמרה זאת לאם (עמ' 53). היא הסבירה, שחפצה בבדיקה יסודית של אשת המקצוע, על-מנת שזו תוכל להסביר לאם ולשכנעה, עד כמה היא דוברת אמת.

היא נחקרה אודות קשריה החברתיים ומצבה בלימודים לעת ביצוע המעשים, ולדבריה: "בכיתה א' עד ה' בערך לא היה לי אף אחד... בכללי הייתי לבד בהפסקות וזה. ואז בכיתה ה' או ו' בערך, הייתה לי חברה, עוד אחת, גם שקטה כזאת, לא מדברת הרבה. היא הייתה איתי עד כיתה ז' ואז פשוט בכיתה ח' אני נהייתי בן אדם שונה לגמרי, אני לא יודעת פשוט מלא חברים. אני לא יודעת" (עמ' 55 ש' 2-7).



העדה שבה ומספרת על האירוע במכונת. לדבריה, בזמן שאמה הייתה בבית, הנאשם אמר שהוא נוסע לחבר, ולקח את המתלוננת איתו ברכב. הם נסעו בכביש העוקף את עיר מגוריהם, ואז הנאשם עצר את הרכב ועבר למושב האחורי, דרך הדלת האחורית, שנשארה פתוחה. היא עצמה שכבה על גבה במושב האחורי, בזמן שהוא גהר מעליה, וליקק את איבר מינה (עמ' 55-58). לדבריה: **"הייתי מאחורה, אני לא יודעת, אני פשוט זוכרת את התנוחה שלי, אבל... רגע. הוא התקדם טיפה, הוא התקדם נראה לי על המושב, אני חושבת, כי הוא שם ידיים. אז היה שם מקום כאילו. אני הייתי לא ליד הדלת ממש, לא ראו את הרגליים שלי שם בחוץ, לא, אני הייתי ממש בתוך האוטו וגם הוא נכנס לתוך האוטו... תחשבו שאני כאילו על הגב. הרגליים שלי קצת למעלה. והוא פשוט, אני יותר קרובה לדלת שלא פתוחה, עם הראש לשם, הוא פשוט מתקדם ומלקק... עשינו את זה וחזרנו הביתה. זהו" (עמ' 56 ש' 24-8).**

בסיום החקירה הנגדית, מקשה הסנגור על המתלוננת ושואל, הכיצד, גם אחרי שהבינה שהמעשים לא בסדר, עדיין קראה לנאשם אבא, חיבקה אותו וכו', וזו השיבה: **"עוד פעם, אני סומכת עליו, ועובר הזמן, זה לא שכל יום זה קורה, כל הדברים שהוא עושה לי. זה לא כל יום. זה לא כל הזמן. הוא התנהג אלי כמו אבא רוב הזמן. כן" (עמ' 80 ש' 24-22).**

עד כאן עדות המתלוננת בבית-המשפט, ביחס לגרעין התלונה.

דברי המתלוננת, בהקשר חשיפת הפרשה, ותגובות האם והנאשם לכך, הן במסגרת חקירתה הראשית, והן בנגדית, יובאו להלן, במסגרת הפרק העוסק בכך.

אופן חשיפת הפרשה והגשת התלונה במשטרה:

בעדותה בפנינו, סיפרה המתלוננת, שמעשי הנאשם נפסקו בשנת 2014, לאחר ששיתפה את אימה בפרשה, בערך בגיל 13-14, בהיותה בכיתה ח'.

היא סיפרה, כי עוד קודם לכן, בשלב שאחרי תחילת המעשים, כשעוד הייתה **"כזאת עליזה"**, לדבריה, ניסתה לספר לאימה על המתרחש, אולם זו לא האמינה לה: **"הייתה פעם אחת שכן ניסיתי לדבר איתה, כן ניסיתי להגיד לה 'אמא קורה משהו'... (בוכה) אז רצתי אליה ואני ישר אמרתי את זה 'אמא הוא נוגע בי' צעקתי את זה. והיא לא האמינה לי. היא סתם הייתה במחשב. היא לא זה... היא חשבה שהוא סתם משחק איתי או משהו, אני לא יודעת (בוכה)" (עמ' 25 ש' 5-8). ניתן להיווכח, שחווית החשיפה קשה למתלוננת, ויותר מכך, קשה לה עם העובדה שאמה כלל לא ייחסה חשיבות לדבריה אלה.**

המתלוננת הוסיפה, כי כעבור שנים אחדות, בזמן שהיא ואמה צפו יחד בסרט, שבמסגרת העלילה שלו, כאשר האם לא הייתה בבית, האב היה אונס את הבת שלו **"ממש, באלימות"** (עמ' 26 ש' 3), היא (המתלוננת) שאלה את אמא שלה, אם הייתה מאמינה, לו סיפרה שזה קורה גם לה. האם השיבה בחיוב: **"היא אמרה 'כן בטח, ברור'. היא אמרה את**



זה כזה פשוט, ואז לא היה לי מה לפחד. שאני יגיד לה והיא תאמין לי. לא היה יותר את הפחד הזה". אלא שאז, ככל הנראה, האם לא חשדה במאום, לא חיברה בין הדברים, והתיישרה שוב ליד המחשב. המתלוננת מתארת באכזבה תגובה זו של האם, וממשיכה בתיאור הסיטואציה: "ואז אני מסתכלת עליה ואז אני אומרת לעצמי שאני חייבת לספר לה. שאני חייבת. ואני אמרתי לה "אמא, בואי נלך רגע אלי לחדר. אני צריכה לדבר איתך" היא אמרה טוב. כשנכנסנו לחדר אני התחלתי לבכות. פשוט לבכות. אפילו לא סיפרתי לה כלום, ישר התחלתי לבכות. ואני אומרת לה "אמא..." כאילו אני מתחילה לספר לה שם. על הנגיעות, על כל הדברים, לא על הכל, לא סיפרתי לה הכל, סיפרתי לה רק על זה שירדתי לו, על זה שהוא החדיר לי לישבן, זה הדברים הכי חמורים שסיפרתי לה. וכל השאר לא הצלחתי לספר לה" (עמ' 26 ש' 14-2). המתלוננת מספרת, שהאם הגיבה בשתיקה, והסתכלה עליה במשך כל הזמן שסיפרה לה את הדברים, ואז אמרה לה שלמחרת בבוקר, כאשר הנאשם יסיע אותה לבית הספר (שכן, עבד כנהג אוטובוס, והסיעה ללימודים), בטרם שתרד, תגיד לו "אם אתה לא רוצה עניין עם המשטרה קח את החפצים שלך ותלך". וכך עשתה: "אני נכנסתי לאוטובוס. לא דיברתי איתו. רק הסתכלתי עליו, ואני אמרתי לעצמי, מה הולך לקרות? מה הולך לקרות אחרי זה? כשהוא יגיע הביתה, מה יקרה? אז אני פשוט יצאתי מהאוטובוס ואני אמרתי לו את זה. הוא ישר התקשר לאמא שלי. אמא שלי סיפרה לי" (עמ' 27 ש' 1-4). לדבריה, כשאמרה לו את הדברים, הנאשם שאל מה קרה, והתחיל להילחץ, אבל בצהריים, כאשר שבה לבית, וישבה בסלון לדבר עם אמה, הנאשם נכנס לבית והתחיל "להצדיק את עצמו, להגיד לה שהוא לא עשה כלום" (עמ' 27 ש' 16). המתלוננת מתארת את הלך רוחה במעמד זה, שבו נוכחים בסלון היא, אמה והנאשם, לאחר חשיפת המעשים, ואומרת: "ואני חשבתי, מה שאני חשבתי שהולך לקרות זה שהוא פשוט יעזוב את הבית ויודה במה שהוא עשה וזהו. ואני הייתי טיפשה כאילו... כי האמנתי שהוא רוצה להודות (בוכה)... ואני לא מבינה איך בן אדם שעשה כל הזמן הזה, במשך כמעט שמונה שנים הוא עשה כאלה דברים נוראיים, איך הוא אומר שהוא לא עשה כלום? איך הוא יכול לחיות עם עצמו? אני לא מבינה, אני לא יודעת. (מתנייפת, בוכה בהיסטריה) לא רציתי בכלל להגיע למקום הזה, לא רציתי שזה ייגמר בבית משפט. אני רק רציתי... פשוט רציתי שהוא יגיד לי סליחה ופשוט ילך וזהו. זה כל מה שרציתי. אני לא רציתי משטרה, אני לא רציתי בית משפט, לא רציתי כלום. פשוט רציתי שילך ממני וזהו. לא רציתי את זה. לא חשבתי שזה יגיע עד לפה. לא חשבתי" (עמ' 27).

לדבריה, לאחר החשיפה, והכחשת הנאשם את המעשים, הוא ארז מזוודה, השאיר את כרטיס האשראי שלו על השידה ועזב. ואולם, אחרי כשבוע אימה החזירה אותו לבית. שלב זה, מתואר על-ידי המתלוננת באופן הבא: "ואז אני אמרתי לעצמי, אמא'לה, אמא שלי בוגדת בי. בוגדת בי לגמרי. כאילו, לפני רגע את סומכת עלי, את אומרת לי כן, בסדר, אני אעשה בשבילך והכל, ואז פתאום את מחזירה אותו הביתה. לא הבנתי מאיפה זה הגיע בכלל. ואז התחילה מלחמה גם עם אמא שלי, לא רק איתו. אני נהייתי בן אדם אחר לגמרי. אני אפילו שמתי שלט על הדלת שלי. אין כניסה להורים שקרנים והורים חסרי אמונה. זה מה שאני כתבתי והדבקתי. אני רציתי לברוח מהבית... ואז הוא צעק עלי. הוא הראה לי את השלט הזה, הוא אמר לי שאני בחיים לא יעשה את זה יותר. והוא מתחיל לצעוק עלי. וכאילו אני פשוט הלכתי והייתי בתוך החדר שלי. לא יצאתי משם כשהוא היה בבית" (עמ' 28 ש' 10-25).

המתלוננת מתארת את הרקע לפרידה הסופית של אמה מהנאשם. לדבריה, בקיץ שבין כיתה ח' ל-ט', טסה עם אמה לאאאאא. עם חזרתן לארץ, העבירו לחדרה את המחשב הנייח, ובעוד היא מוחקת את היסטוריית הגלישות באינטרנט, במטרה להתקין עליו "אנטי-וירוס", ראתה שם רשימת סרטי פורנו. היא קראה לאמה, ולאחר שזו ראתה את הדברים,



היא הוציאה אותה מהחדר, הסתכלה במה מדובר, ונפרדה מהנאשם, ששהה באותה עת באאאאא. הגם כך, הוסיפה המתלוננת את הדברים הבאים: "אבל עדיין, האמונה ביני לבין אמא שלי נפגעה מאוד מאוד קשה. היא לא האמינה לי ממש. אני זוכרת שהיא אמרה לי שקרנית ואני פשוט דרשתי ממנה פסיכולוג, אני כל כך רציתי פסיכולוג, כי אני צריכה להוציא את זה לאן שהוא, אבל הייתה לי חברה פשוט, והוצאתי עליה" (עמ' 29 ש' 22-25). כוונת העדה לחברתה א.ר., ע.ת.3, ועל כך - להלן.

בחקירה הנגדית, התייחסה המתלוננת לסיבה בגינה קראה לאם לראות את ההיסטוריה של המחשב, ולדבריה: "דבר ראשון היא לא האמינה לי באותה תקופה. זה דבר ראשון. ודבר שני זה היה בתאריכים האלה שלא היינו בבית. אז כאילו זה סוג של הייתה הוכחה מהצד שלי אליה" (עמ' 70 ש' 7-9).

ויוער, כי כתב האישום אינו כולל התייחסות או אישום בדבר החזקת חומר פדופיליה, כזה או אחר, והדבר נזכר ולובן אך לצורך השלמת התמונה העובדתית בדבר פרידת אם המתלוננת והנאשם, ובזיקה לשאלת מהימנות עדותם בביהמ"ש.

היא מעידה, שההחלטה להגיש תלונה במשטרה, הינה פועל יוצא משיחותיה עם הפסיכולוגית (הכוונה לעובדת הסוציאלית). לדבריה, בשיחות הללו, הבינה שהנאשם, שניצל אותה, משוחרר ויוצא בלי שום עונש, ומאחר ולדעתה זה לא טבעי, ולא אמור להיות ככה, פנתה למשטרה והתלוננה (עמ' 31 ש' 21-26). זאת, כיוון שבשיחות הללו הבינה, שהיא מאוד רוצה לשחרר מעצמה "אבן", ולכן ניגשה להתלונן. לשאלת בית המשפט, אף אינה יודעת אם במועד הגשת התלונה הנאשם היה בארץ, אם לאו.

המתלוננת מתארת את הקשר בינה לבין אמה, בעקבות הטיפול: "האמון בין אמא שלי לביני התחיל להיבנות מחדש אחרי הפסיכולוגית. הפסיכולוגית אמרה לאמא שלי "הבת שלך ללא ספק לא משקרת" ואז פשוט אמא שלי התחילה... כי פעם היא לא האמינה לזה. היא לא הייתה יכולה לדמיין איך זה קרה ומה קרה שם, וכאילו אחרי זה היא התחילה לקלוט, היא התחילה ממש לקלוט והיא בכתה ו... גם היום היא בוכה. היא התחילה להבין שזה באמת קרה" (עמ' 34 ש' 1-6).

אליבא דמאשימה, אופן חשיפת האירועים, הספונטני, בפני האם, בעת צפייה בסרט, ואף עדותה של העדה, כי כלל לא רצתה להגיש כנגד הנאשם תלונה במשטרה, אלא רק רצתה שביקש סליחה, מחזקים את עדותה ומצביעים על היעדר מוטיבציה להפללתו (עמ' 6 סיפא לסיכומים). בנוסף, רואה המאשימה חיזוק, גם בעצם תיאור המתלוננת, את יחסיה עם האם, ולרבות חוסר האמון והיעדר האמפתיה שחוותה מצדה של זו, בשלב החשיפה ובתקופה שלאחריו.

הערכת עדות המתלוננת - סיכום ביניים:

הלכה פסוקה היא, כי בעת הערכת מהימנות, של עדות מתלוננת קטינה בעבירות מין, ייבחן ביהמ"ש, בין היתר, את תיאור המעשים על ידה, והאם הוא מתיישב עם ראיות אותנטיות שחוותה, שמא עם דברים שראתה או שמעה מאחרים, כיצד השפיעו האירועים על התנהגותה, והאם יש בהשפעה זו כדי ללמד שאמנם חוותה את הדברים, כיצד ומתי חשפה המתלוננת את הפרשה, וכן יעמוד על שינויים בהתנהגותה ובמצבה הנפשי לעת החשיפה.



המאשימה מבססת, כאמור, את פרשת התביעה, על עדות המתלוננת - במשטרה ובביהמ"ש, ומבקשת לשכנענו, כי גרסת המתלוננת מהימנה, גרעין עדותה חד-משמעית וללא סתירות, תחושותיה ורגשותיה תואמים את המעשים, וכן, שמצבה הנפשי לעת החשיפה, והאופן שבו נעשה הדבר, מעידים על מהימנות ועל היעדר מניע מצדה של זו, להפללת הנאשם. עוד, הצביעה המאשימה על חיזוקים הקיימים, לשיטתה, כבר בתוך עדות המתלוננת, ובראשם - דברים שאמרה בשולי עדותה, ובאורח כמעט אינצידנטלי, ביחס לנאשם. מנגד, טוענת ההגנה, כי אין ליתן אמון בעדות המתלוננת, באשר, כל כולה עלילה חסרת שחר כנגד הנאשם, שיסודה במניעים, שונים ומגוונים, להפללתו.

כפי שצוין לעיל, מהימנותה של עדות נבחנת, בראש ובראשונה, במבחן הפנימי. יישום מבחן זה, בענייננו, מלמד, כי יש ליתן אמון בגרסתה ובגרעין עדותה, שהתאפיינו בכנות, איפוק וריסון, ולעת שיתוף ביהמ"ש בפרטיהם, בלטה לעין ההקפדה על הדיוק בפרטים, שגזרה על עצמה המתלוננת. ניכר בדבריה, שהיא אינה מייחסת לנאשם אלימות או כוחניות בביצוע המעשים, וכן, שהתקשתה לחזור ולספר את הדברים, והתביישה לפרטם בפנינו. הגם שלא תמיד עלה הדבר בידה, ניסתה המתלוננת, בכל מאודה, למקם את האירועים על ציר הזמן, ולשוות להם פן מוחשי - בתיאור תחושות שחשה במהלך ביצוע המעשים על-ידי הנאשם, דברים שנאמרו אגב כך, וזיכרון פרטים, דוגמת בגדים ותנוחות שאפיינו את הנעשה, לעת ביצועם. תיאור זה, על ידה, נעדר סממני מניפולטיביות, או נטייה להגזים ולהעצים את המעשים, ונראה, בעליל, כי היא לא פעלה כמי שששה אלי הפללת הנאשם. ודוק. לו חפצה המתלוננת להעליל על הנאשם, כיד הדמיון הטובה עליה, הרי, שיכולה הייתה למסור עדות "מרשימה" וחמורה הרבה יותר, באשר למהות המעשים שבוצעו בה על-ידי הנאשם, ולא היא.

העדות מתאפיינת בנקודות אחדות, אשר ניתן לראות בהן משום "אותות אמת", וחיזוקים "פנימיים" לגרסת המתלוננת, כפי שעולה מהראיות שהובאו עד כה:

הראשונה שבהן, נעוצה בעצם חזרת המתלוננת, בצורה קולחת, במהלך עדותה, על מעלותיו של הנאשם, תכונותיו ומעשיו הטובים, לצד המעשים הפסולים שייחסה לו. היא מתארת את החיים עם הנאשם, שבו ראתה דמות אב לכל דבר ועניין, באור חיובי. המתלוננת מציינת, לא פעם ולא פעמיים, כמה סמכה על הנאשם, נתנה בו אמון ואהבה אותו, באופן כמעט פרדוקסלי, גם במהלך השנים שבהן ביצע בה את המעשים, לדבריה, והדוגמאות רבות, אף מעבר למובא כאן: **"הוא בתקופות האלה הוא כמו אבא שלי, אני סומכת עליו"** (עמ' 38 ש' 11); **"עובר זמן, אני מבינה כמה הוא אוהב אותי, למה שאני זה... אני ממשיכה לקרוא לו אבא"** (עמ' 38 ש' 22-26); **"סמכתי עליו, הוא היה כמו אבא בשבילי"** (עמ' 22 ש' 11), עד כדי הבעת השתאות והערצה, בספרה כי: **"הוא היה קונה לי אופניים אפילו, הכל, ממש. הוא היה קונה לי דברים שבחיים אמא שלי לא הייתה קונה לי אז"** (עמ' 34 ש' 11-12).

הנקודה השנייה, שיש בה כדי לשוות אמת לגרסתה, נעוצה בניסיונה הכן של המתלוננת, לאורך העדות כולה, להיזכר בפרטים הקטנים, ולדייק במתן תשובותיה, וזאת בשני מישורים מרכזיים - מיקום המעשים על ציר הזמן והמחשת האירועים באמצעות סממני זיכרון, דוגמת מחשבות, לבוש, תחושות ותנוחות שליווה בזמן אמת. וכבר נקבע בפסיקה, לא אחת, כי אין לצפות מקורבן עבירת מין, ובפרט כאשר המעשים בוצעו בהיותה רכה בשנים, ולאורך זמן, לזכור לפרטי פרטים כל אירוע ואירוע, ולסדר את האירועים לפי קרבתם. ואולם, עצם הניסיון להעלות זיכרונות אלה, ולהביאם לידי ביטוי - יש להם משקל וערך.



ביחס לתארוך האירועים, ולסידורם ברצף מסוים, ניתן למצוא אמירות של המתלוננת, שלפיהן: **"אני לא זוכרת. אני רק זוכרת שהמקלחת זה היה הדבר הראשון וכל השאר מעורבב אצלי כזה. אבל ניסיתי, כשבמשטרה ביקשו ממני לספר אז אני מנסה לעשות את זה הכי נכון, בסדר נכון, אבל אני אמרתי בערך, לא אמרתי בדיוק. כי אני באמת לא יודעת מתי"** (עמ' 18 ש' 20-23). כשנשאלה כמה פעמים התרחש כל מעשה, השיבה המתלוננת, שהמין האנאלי, בישבן, התרחש פעם אחת, וכך גם אירוע הנסיעה במדבר, אולם "הירידות", כהגדרתה היו כמה פעמים, בכמה מקומות שונים - במקלחת ובמטבח. גם הנגיעות מעל הבגדים, קרו, לדבריה, הרבה פעמים: **"אני לא זוכרת, הוא לא היה עושה את זה באיזה סדר מסוים. הוא לא היה עושה את זה... פשוט כשזה היה אז היה. אין סדר מסוים. זאת לא פעם אחת בשבוע. אין דבר כזה. הוא פשוט כשהייתה לו ההזדמנות הוא היה עושה את זה"** (עמ' 21 ש' 6-9). על האירוע במטבח, העידה: **"אני לא זוכרת אפילו איך זה הגיע למצב הזה. אני פשוט לא זוכרת גם מה הוא אמר לי לפני זה. אני לא זוכרת אם הוא הכריח אותי. אני לא זוכרת. זאת בעיה כי אני לא זוכרת איך הגעתי למצב הזה"** (עמ' 21 ש' 1-3).

קשיים אלה בזיכרון, מובנים ומוכרים, אך ניכר, שהמתלוננת מתאמצת לאחוז בדבר מה, על מנת לעגן את זיכרונותיה ולהעלותם מחדש - בין שמדובר בבגדים שלבשה, בין בתחושות שחשה, ובין בתנוחות ובמחשבות שחלפו בראשה לעת ביצוע המעשים ולאחריהם. בכל אלו יש, כאמור, כדי לשוות אותנטיות ואמינות לגרסה. בין היתר, נאמרו על ידה הדברים הבאים: **"ניסיתי עם הפסיכולוגית שלי להיזכר. מתי זה היה, לילה, בוקר, אבל אני ממש לא זוכרת. כי החדר הזה היה מאוד חשוך, אז אני לא זוכרת, אבל אמא לא הייתה בבית. אז זה סימן שזה היה בערך... בזמן שהיא עוד הייתה בעבודה"** (עמ' 17 ש' 9-12). כשתיארה את מקרה "הנשיקה" בסלון הבית, סיגה המתלוננת את דבריה ואמרה: **"אבל אני לא זוכרת מתי זה היה, באיזה גיל הייתי, אבל אה... אני רק זוכרת את הבגדים שלבשתי. זה היה תחתונים וחולצה"** (עמ' 22 ש' 19-25). את המקרה בביתה של נ., תיארה המתלוננת כך: **"זה היה מעל הבגדים. הוא היה לבוש עם תחתונים וחולצה. והיא לא ראתה שום דבר מתחת אבל... אני לא בטוחה אם הוא היה עם תחתונים או שזה היה שורט קצר, אני לא זוכרת. זה היה קצר יחסית. אבל אני לא יודעת להגיד במדויק מה זה היה"** (עמ' 23 ש' 15-19). בחקירתה הנגדית, בהתייחסה לאפשרות שהעלה הסנגור, שמדובר בעצם בחלום או בדמיון, השיבה: **"בפנים אני זוכרת הכל. הכל. ממש. אני זוכרת הכל. גם דברים קשים אני זוכרת. מאוד. איך שאני הרגשתי. אפילו את הכאב שהיה לי כשהוא החדיר לי בישבן, את זה גם אני זוכרת, שהיה כאב. אני זוכרת. אני זוכרת שהוא לא היה אלים כלפי, אני זוכרת שהלכתי אחריו כי אני סומכת עליו. אני מאוד זוכרת את זה"** (עמ' 40 ש' 14-18). ובהמשך, הוסיפה **"זה היה כמה פעמים. אני זוכרת את זה. אני זוכרת באיזה תנוחות הייתי, איך הייתי לבושה"** (עמ' 52 ש' 6-7).

לולא שיקפה העדות דברי אמת וניסיון אמיתי לדייק ולשחזר הפרטים, מועדים, ומקום התרחשות, ברי, שקל היה יותר להציג עדות סדורה ו"מדויקת", יש מאין. ההתלבטות, ההיסוס, והחללים בזיכרון, במקרה הנוכחי, מחזקים, ולא מחלישים, את תחושת האמון והאותנטיות.

הנקודה השלישית הראויה לציון, עניינה בכך, שהמתלוננת אינה מנסה להאדיר או להעצים את הדברים בתיאוריה, ולהיפך - ניכר שהיא מתארת אותם במינוריזציה מסוימת. כאשר סיכמה את האירוע הראשון במקלחת, ואת היעדרותה לסבן את הנאשם בנקודה מסוימת בגבו, כפי בקשתו, הוסיפה: **"ופשוט, לא קרה שם כלום במקלחת, חוץ מזה שום דבר"** (עמ' 14 ש' 17). בהזדמנות אחרת, ציינה: **"פשוט הוא היה מבקש ממני ואני הייתי עושה את זה. זה לא משהו שהוא הכריח אותי בכוח. הוא לא הרביץ לי. הוא לא עשה כלום. הוא פשוט, סמכתי עליו אז הלכתי איתו**



וזהו (עמ' 15 ש' 12-14). כאשר המתלוננת סיפרה על מעשה הסדום שבוצע בה, היא מסייגת דבריה, ומבקשת לציין כי: **"הוא לא הכניס את כל איבר המין שלו, הוא הכניס רק חלק כי אחרי זה הרגשתי כאבים אז אמרתי לו להפסיק, הוא לא הכריח אותי, הוא הפסיק וזהו"** (עמ' 16 ש' 14-16). (בנקודה זו הזהרתי עצמי, בכך, שאפשר, שאצל מתלוננת מניפולטיבית ומתוחכמת - וזה לא המקרה כאן להתרשמותי - ניתן היה לגרוס, שתאור זה נועד לקדם פני אפשרות, שבדיקה רפואית לא תעלה ממצאים המתיישבים עם חדירה מלאה). בעימות בינה לבין הנאשם **(ת/6א)**, היא מתקנת, באינסטינקטיביות ובאופן כמעט מידי, את החוקרת, שמטיחה בנאשם שהמתלוננת ייחסה לו אונס, ואמרה **"הוא לא אנס אותי.. היה ניסיון"**. עוד בעימות, ניתן למצוא אמירות של המתלוננת, כגון שהוא לא אשם, אלא היא לא בסדר, משום שעזרה לו, ואלה - במידה מסוימת, מצביעות על תחושה של אשם עצמי בקורות המעשים, ובראייתה את עצמה שותפה להם, הגם שהייתה רכה בשנים לעת קורותם. היא מדגישה, שהנאשם מעולם לא הכריח אותה לבצע את המעשים: **"הוא לא הכריח אותי, אף פעם"** (עמ' 21 ש' 11), אך שבה וטוענת, שעשתה זאת כיוון שסמכה עליו. (כמובן, מהיבט יסודות העבירה, ומהפן המשפטי, אין כל נפקות שהיא לאותה "הסכמה" או "שיתוף פעולה" מצד ילדה קטנה).

נקודה אחרונה, לחיזוק עדות המתלוננת, ניתן למצוא, בעצם שיתוף העובדת הסוציאלית ואף בפנינו, בהקשר פירוט יחס האם כלפיה, למן חשיפת הפרשה על ידה - יחס של חוסר אמון, עד כדי שימוש בכינוי "שקרנית" (עמ' 29 ש' 23), שהביאה לתהות שמא הוזה היא, ומדמינת את הדברים. מעדות המתלוננת עולה, כי זו נעדרה רצון להפליל את הנאשם, וכי חקירת המשטרה החלה רק לאחר, ובעקבות, טיפולה אצל העובדת הסוציאלית. גם מצבה הנפשי של המתלוננת לעת חשיפת המעשים - הבכי, הרעד, החשש מפני העתיד, כל אלו מלמדים על הקושי בחשיפה, ומחזקים את המהימנות, ואינם מתיישבים עם האפשרות שמדובר בעלילה.

מעניין ומאלף היה להתרשם, שבחוויה שנחקקה אצלה, הטראומה המרכזית וההתמודדות היותר בעייתית, עבודה, היו במשבר האמון עם אימה, ולא במעשים עצמם. נדמה, שההכרה המערכתית בפגיעה בה, הן מצד גורמי הטפול, הן במשטרה, והן בבית-המשפט, חשובה לה יותר (והרבה יותר), כדי "להוכיח" לאם את אותנטיות הסיפור ולשקם את הקשר ביניהן, מאשר בכדי להביא את הנאשם על ענשו.

החיזוקים "הפנימיים" שנסקרו לעיל, תומכים במתן אמון בגרסת המתלוננת, לצד התרשמותנו הבלתי אמצעית מעדותה, ואלה מביאים למסקנה כי מדובר בעדות מהימנה. העדה עמדה על גרסתה גם לאחר חקירה נגדית ממושכת, ולאחר שעומתה עם הנאשם, והותירה רושם ברור של מי שמספרת על דברים שחוותה על בשרה, תרתי משמע. היא לא הותירה רושם, שלפיו היא חוזרת על סיפור עלילה שנרקם, אלא הייתה מבושת, היססה כשלא הייתה בטוחה, וידעה לספר מה חשה ומה הרגישה בזמן ביצוע המעשים. כל אלו הותירו רושם מהימן ביותר.

תיאוריה המפורטים של המתלוננת אודות ההתרחשויות, ובהם: מיקום כל אחד מהאירועים בפן הפיסי שלהם, תיאור ההרגשה, הלבוש, חילופי הדברים בינה לבין הנאשם, תיאור "הרגע שאחרי" וכיוצא בזה, מתיישבים, לטעמי, עם הקביעה שהמתלוננת אכן חוותה את שסיפרה. לו רצתה להעליל על הנאשם, כי אז לא הייתה מספרת שנותרה בבגדים עליונים, שלא נהג בתוקפנות, ושהפסיק את המעשים כשביקשה ממנו לעשות כן, מה חשה ומה אמר לה הנאשם. מסירת פרטים אלו, שאינם בליבת המעשה הפלילי, מחזקים את ההנחה כי לא מדובר בהפללה, אלא בחוויה שהמתלוננת חוותה בעצמה. גם ניסיונה של המתלוננת לחשוף את הדברים לאמה, בשלב מוקדם יחסית, כמתאשר מפי האם, וללא הצלחה,



הוא סימן המחזק את מהימנות גרסתה, כאמור לעיל.

ראיות תביעה נוספות:

עדות אם המתלוננת, ל.ל. - ע.ת. 2:

העידה בישיבת יום 1.06.17, בסמוך לאחר עדות המתלוננת.

בחקירתה הראשית סיפרה העדה, שפגשה את הנאשם בעת שעבדה בסופר, בשנת 2007, כשבתה ג.ל. הייתה כבת 6 שנים. היא תיארה את הנאשם כך: **"ממש גבר של חלומות. הוא היה מושלם. באמת. הכי טוב. הגבר הכי טוב שהיה לי אי פעם... תמיד אמרתי תודה לה' שיש לי סוף סוף גבר כזה מושלם. גבר טוב. נשמה טובה. לב זהב"** (עמ' 86). מתארת את חייה המשותפים עם הנאשם באופן חיובי, מציינת שבשלב כלשהו חלתה בסרטן הרחם, ואף-על-פי-כן, הוא נשאר איתה ותמך בה. מסבירה את הרקע לנסיעתו הראשונה לאאאאא, בספטמבר 2014, כאשר התכונן היה להצטרף אליו עם הילדה, ג.ל., לאחר שיבסס עצמו שם. לדבריה, תמכה בו כלכלית במשך שהייתו שם, שארכה 7 חודשים. עוד מציינת העדה, שעם חזרתו לארץ, המתלוננת שמחה לראותו והכל היה בסדר (עמ' 87 ש' 5).

האם תיארה כיצד נודע לה על המעשים המיוחסים לנאשם. לדבריה, בעת צפייה בסרט, שבו ילדה האשימה את אמה שכן הזוג שלה אונס אותה, והאם לא האמינה לבת, שאלה אותה המתלוננת, האם הייתה מאמינה לו הייתה היא מספרת לה דבר כזה. העדה השיבה בחיוב, והמתלוננת ניגשה לחדרה לישון. ואולם, בטרם שיצאה מן החדר, אמרה לה המתלוננת **"תעצרי... אמא, את יודעת, אני מצצתי לו"** (עמ' 87 ש' 13-14). העדה מתארת שבאומרה כן, בכתה המתלוננת, ואולם היא לא קלטה מה קורה ולא ידעה מה לעשות, ולכן אמרה "טוב" ויצאה מהחדר. למחרת בבוקר, אמרה למתלוננת, שהנאשם הסיע אותה ללימודים, שכאשר הם יגיעו לבית הספר, שתמסור לו ממנה, להגיע אחרי העבודה לדירה, לקחת את חפציו ולעזוב. לאחר שהמתלוננת עשתה כן, התקשר אליה הנאשם, וביקש לדעת במה מדובר. היא השיבה לו **"תקשיב, אני לא מוכנה. אני שמעתי מה שג. סיפרה"**, והסבירה שמדובר **"על מציצה במקלחת ועוד משהו על התחת"**, ושזוכרת רק את המקרים האלו, שכן **"כל השאר היא דיברה"** (הכוונה למתלוננת) **וזה כמו סרט בלי קול"** (עמ' 87 ש' 16-27).

דברים אלה תואמים את ששמענו מפי המתלוננת ביחס להתרחשות האמורה.

היא מספרת, שחודש אחרי שהנאשם עזב, היא החזירה אותו לבית, ובשלב זה האמינה יותר לו מאשר למתלוננת. לדבריה, לאחר חזרתו, המצב לא חזר לשגרה, והמתלוננת הייתה כל הזמן סגורה בחדרה. היא מתארת ניסיונות חוזרים ונשנים מצדה לדבר עם המתלוננת ולנסות להבין האם ישנו גורם אחר לתלונתה על הנאשם.

מתארת מקרה שבו, בעת שהותו של הנאשם באאאאא, בפעם הראשונה, העבירו היא והמתלוננת את המחשב הנייח מהסלון לחדרה של המתלוננת. תוך כדי ניקיון המחשב בדפדפן, קראה לה מתלוננת, ולדבריה, ראתה בהיסטוריה הרבה מאוד ("מיליון") כניסות לאתרי פורנו ילדים (עמ' 88), שנעשו במהלך חודש יולי, שבו היא והמתלוננת שהו באאאאא. לדבריה, ראתה רק את הכותרות, ולא צפתה בסרטים עצמם. בעקבות כך, הודיעה לנאשם, ששהה באאאאא, שהיא



נפרדת ממנו, וכעבור שנה לערך, ביולי 2016, התקשר והודיע לה שפגש מישהי והיא בהיריון והוא מתחתן אתה שם (עמ' 91).

בשלב הזה, לדבריה הרגישה **"שקט כזה"** (עמ' 91 ש' 14), והחליטה שהגיע הזמן לקחת את המתלוננת לטיפול. את ההחלטה, היא תיארה באופן הבא: **"אמרתי, יכול להיות שזה באמת אצל בעיות אצל ילדה שלי? לפני זה הרגשתי בגידה. שאני חיה איתו ואני אלך לפסיכולוג, זה דרך רווחה, יתפסו אותו, קודם כל תופסים בן אדם, מתחילים לחקור. כאילו פחדתי לפגוע בו. עד כמה חשבתי שהוא מושלם. ופה היה זהו, הוא מתחיל את החיים שלו, אני יכולה לטפל בילדה שלי עכשיו, זה הזמן. אז התחלתי לחשוב, כן, אני צריכה עכשיו לקחת פסיכולוג, לטפל בילדה שלי. יכול להיות שיש לה משהו, שצריך לעזור לה"** (עמ' 91 ש' 14-21).

העדה ממשיכה ומתארת שיחה שלה ושל חברתה מאאאא, ממנה שמעה שהנאשם התחתן עם מישהי שיש לה ילדה בגיל של המתלוננת. היא חשבה לשלוח הודעה בפייסבוק לאשתו, וליידע אותה במקרה, אך חששה שזו תחשוב שזה נובע מקנאה ולא תאמין לה (עמ' 92).

מספרת על תחילת הטיפול אצל הפסיכולוגית (הכוונה, כאמור, לעו"ס). לדבריה, זו דיברה קודם עם המתלוננת ולאחר מכן אתה: **"אמרתי אני לא רוצה שמות כי אני לא יודעת אם הוא אשם. יכול להיות שהילדה שלי צריכה טיפול. אני רוצה שתקשיבי לנו וזהו. ותמליצי לנו מה עושים. כי אני באמת לא יודעת כבר. או שהילדה שלי מפלצת או שאני חיתי עם מפלצת. אני לא יודעת כבר מה לעשות. או שאני צריכה לטפל בילדה ולבקש מיליון פעמים סליחה מבן אדם שחשבתי שהוא מתנה משמיי, או שאני... מה אני צריכה לעשות? או ללכת לבית משוגעים, כי אני פשוט מתפוצצת"** (עמ' 92 ש' 20-27). לאחר מספר טיפולים, הפסיכולוגית (שוב, הכוונה לעו"ס) קראה לה, ואמרה שהמתלוננת אומרת את האמת, והיא חייבת לדווח על כך, אך מעדיפה שהעדה תלך עם המתלוננת ותגיש תלונה במשטרה. וכך היה. בשלב זה, הנאשם היה בארץ, ומתברר שקודם להגשת התלונה, פנה לעדה וביקש את רכבו בחזרה. היא סירבה להחזיר לו את הרכב, בטענה שהוא משמש אותה להסיע את המתלוננת לטיפולים אצל הפסיכולוגית.

לשאלת בית המשפט, האם מעבר למה שסיפרה, שהמתלוננת אמרה שפעם אחת מצצה לנאשם ושהיה משהו בטוסיק וקראה לה לראות את הפורנו במחשב, היה דבר נוסף, השיבה שכל הזמן שאלה את המתלוננת מדוע לא סיפרה לה לפני-כן, והמתלוננת השיבה שריחמה עליה והאמינה לנאשם, כי הוא היה בשבילה כמו אבא והיא בטחה בו. לדבריה, גרסת המתלוננת כל הזמן הייתה שהיא מצצה לו, לא פעם אחת, שכבה במיטה והוא נגע לה בפות (עמ' 95).

בחקירה הנגדית, השיבה העדה לשאלת בית המשפט, בנוגע לסיטואציה שהיא והמתלוננת צפו בסרט שבו ילדה מספרת לאימה שנאנסה על ידי חבר של האם, וזה עורר במתלוננת את המוטיבציה לספר לה את הדברים. לדבריה, התכנים שהיו בסרט לא דמו למה שסיפרה לה המתלוננת: **"שם היה אונס ופה היה מציצה במקלחת והיה ניסיון להכניס את ה... סליחה, את הפין לטוסיק שלה. והיה לה כואב. זה מה שהיא סיפרה..."** (עמ' 107 ש' 9-27). ממשיכה לספר שבמשך שנה, מאז סיפרה לה ועד שהלכו לטיפול, היו ביניהן שיחות, והמתלוננת שאלה אותה כל הזמן מדוע אינה מאמינה לה.



אינה זוכרת תקופות של ירידה בלימודים אצל המתלוננת, אך מציינת, שבאופן כללי ציפתה ממנה ליותר, בשל יכולותיה (עמ' 115).

עדות חברת המתלוננת, א.ר. - ע.ת. 3:

העידה בישיבת יום 22.06.17.

בעת מתן עדותה, הייתה כבת 15, לקראת סיום כיתה י'.

העדה סיפרה, שכשהיו בכיתה ח', המתלוננת סיפרה לה, שבעת שהייתה צעירה, הנאשם אמר לה לעשות דברים בלי לספר לאמה, ואף הפשיט אותה ונגע בה. בפעם הראשונה שסיפרה זאת, המתלוננת בכתה, ובפעמים שלאחר מכן, פחות. לדבריה: **"דיברנו על זה די הרבה פעמים. לא דיברנו בהכי פרטים"** (עמ' 15 ש' 8-9).

בחקירה הנגדית, הניחה שמדובר בכ- 10 פעמים שדיברו על כך, ולשיטתה: **"המתלוננת לא אדם שמשקר, היא ישירה וחברה טובה שלי כמה שנים"** (עמ' 15 ש' 26). כמו-כן, המתלוננת סיפרה לה שאמה אינה מאמינה לה, וגם רצתה לחזור לנאשם, וכן, שהיא רצתה ללכת לפסיכולוגית, ואמא שלה סירבה, עד שהמקרה נהיה "חמור", כהגדרתה, ופירשה, לבקשת הסנגור במה דברים אמורים: **"היא התחילה לבכות די הרבה, התחילה להילחץ להיכנס לפאניקות, לבכות, במיוחד כשהיינו מדברות על הנושא הזה"** (עמ' 16 ש' 3-7). עוד סיפרה לה המתלוננת, שאמא שלה מצאה משהו אצל הנאשם, והוסיפה שמדובר בסרטונים ותמונות, שגרם לה להאמין לה (עמ' 16 ש' 19-21). מאשרת לסנגור, שהדבר הכי חמור שסיפרה לה המתלוננת, היה שהנאשם נגע בה (עמ' 16 ש' 25).

עדות העובדת הסוציאלית, הגב' לימור רונן-כהן - ע.ת. 4:

העידה בישיבת יום 22.06.17.

בחקירה הראשית, הסבירה העדה, כי היא מטפלת במתלוננת מסוף אוגוסט 2016, אחת לשבוע, לאחר שזו הופנתה אליה על-ידי רופאת המשפחה, במסגרת יחידת הילדים של קופת-החולים. היא העריכה, שהטיפול במתלוננת צפוי להמשך עוד כשנה וחצי אחרי מועד העדות. לאחר הפגישה הראשונה עמה, והיועצותה בפקידת סעד, הפנתה את המתלוננת להגיש תלונה במשטרה, תיאמה את המועד ונחקרה אף היא.

לדבריה, המתלוננת סיפרה לה על פגיעות קשות שעברה מאז שהייתה בכיתה ב' עד לכיתה ח'. כעבור חודש וחצי, שבמהלכם רכשה את אמון המתלוננת, היא החלה לספר לה על האירועים שעברה, וזאת **"תוך כדי הרבה מאוד התפרצויות בכי, משברים"** (עמ' 18 ש' 11). מעידה שהמתלוננת סיפרה לה על מין אוראלי, צפייה בסרטי פורנו, והחדרת אצבעות לאיבר מינה, ומסייגת **"אני לא בטוחה לאן נכנסו אצבעות"** (עמ' 18 ש' 13).

התרשמה שהמתלוננת פוסטראומטית וסובלת מפלאשבקים ומחשבות חודרניות של האירועים שחוותה. מתארת שבכיתה



ח' המתלוננת לא לומדת ולא מתפקדת, סובלת מהתפרצויות בכי, מתרחקת מהחברה, סולדת מהגוף שלה, ולא יכולה לחשוב על זוגיות (עמ' 18 ש' 17-25). אבחנה כפוסט טראומה, נשענת על חוסר תפקוד ייעודי וחברתי, הסתגרות וירידה בערך העצמי, שזיהתה אצל המתלוננת. בחקירה הנגדית, חידדה את העניין: **"בכיתה ח' הנערה לא מתפקדת לימודית ובזמן השיעורים היא בורחת לאיזה מקום בבית הספר והיא יושבת ובוכה וזה מה שהיא עושה בתוך כותלי בית הספר ואף אחד לא רואה"** (עמ' 24 ש' 11-13).

התרשמה שהמתלוננת נערה מאוד אינטליגנטית, עם כוחות אגו טובים, אמינה, מתביישת לספר, מדויקת ולא מגזימה (עמ' 19 ש' 6-19).

מתארת את הפגישה הראשונה, שבה נכחו המתלוננת ואמה. לדבריה, האם לא הייתה בטוחה בתחילה מי "המפלצת", כהגדרה, הנאשם או המתלוננת, והיה קשה לה להאמין שהדברים אכן קרו. הבאת הילדה לטיפול, הייתה במטרה שהעדה **"תוציא לה את השטויות מהראש"**, כהגדרתה (עמ' 20 ש' 18). באותה פגישה שמעה "בגדול" שהייתה פגיעה מינית וחדירה של איבר המין לישבן, והפנתה אותה למשטרה.

מסבירה מדוע דיברה על חודש וחצי. זהו, לדבריה, המועד שבו היא עצמה נחקרה במשטרה, ואז ידעה לספר הרבה פרטים, לכן מניחה שהפרטים סופרו לה רק לאחר תקופה זו, בצינה כי **"זה רק להסביר לכם שזו לא נערה שבאה ופתחה הכל, אלא שהדברים נאמרו לאט לאט"** (עמ' 20 ש' 11-14).

מציינת שבמהלך ואגב הטיפול, חשפה המתלוננת, בחודש דצמבר, דברים שקרו ושלא נחקרו במשטרה, ולאחר שהמתלוננת אישרה לה לפנות לתובעת, הדברים נחקרו וכתב האישום תוקן בהתאמה. יובהר, כי במסגרת תיקון כתב האישום, אכן הוספה עבירה של מעשה סדום לאישומים המקוריים.

בחקירתה הנגדית, כאשר הסנגור מפנה את העדה לחקירתה השנייה במשטרה (אשר לא הוגשה לתיק ביהמ"ש), מיום 25.1.17, ושואל כיצד קבעה ש"הילדה לא מגזימה בכלל, אני חושבת שהיא צנועה, היא מאוד מאוד אמינה", כאשר גם לגרסתה, בשלב זה, המתלוננת טרם שיתפה אותה בפרטי הפגיעות המיניות, משיבה כך: **"צודק, יש לי יכולות גבוהות. אני 21 שנה במקצוע, הרבה מאוד ניסיון עם פגיעות מיניות ואני חושבת שהיום יש לי את היכולת להבין אחרי חודש וחצי, מתי מטופל אומר לי פחות או יותר מה קרה ומתי מטופל אומר את הדברים כמו שהם"** (עמ' 21 ש' 24-28).

לשאלת הסנגור, האם יכול להיות שהילדה דמינה את הדברים, השיבה העדה: **"אני מאמינה שהסיפור נכון. גם אמרתי את זה במשטרה. אני מאמינה שכן וזו ההערכה המקצועית שלי"** (עמ' 26 ש' 2-3).

פרשת ההגנה:

גרסת הנאשם:



הנאשם, הן בהודעתו מיום 10.10.16 (ת/2), הן בחקירותיו במשטרה, מיום 16.10.16 (ת/4 - ת/5), והן בעימות שנערך בינו לבין המתלוננת, ביום 13.10.16 (ת/6), הכחיש נחרצות את גרסתה, כי ביצע בה עבירות מין.

במסגרת הגשת הראיות בתיק, הוגש על-ידי המאשימה מזכר שערך השוטר שי סממה (ת/1), מיום 10.10.16. במזכר זה, העלה סממה על הכתב, דין ודברים שהיו לו עם הנאשם, טרם שהסיעו כחשוד, ברכב המשטרתי, לצוות הסיור על מנת שייחקר. נרשם, כי בשיחה בין השניים, שאל סממה את הנאשם על מה הוא עצור, וזה השיבו: **"אני לא יודע אמרו לי משהוא חמור"** (כך במקור), והוסף כי: **"ואז פלט לעצמו 'או רק שהילדה לא דיברה זה באמת חמור'".** המאשימה טוענת, ביחס לזכ"ד הנ"ל, כי יש לראות בו משום ראשית הודיה של הנאשם במעשים המיוחסים לו, שכן, לשיטתה, מדובר בהתבטאות ספונטנית, המשקפת תחושת אשמה או הלך רוח, המעידים על מעשיו. עוד מציינת המאשימה, כי בשלב זה, ידע הנאשם זה מכבר על האשמות המתלוננת נגדו, והיה סיפק בידו להכין גרסה משלו. ההגנה, מנגד, ביקשה להתעלם ממוצג זה, ועל כך להלן.

כבר בהודעתו הראשונה במשטרה (ת/2), אשר נגבתה ביום 10.10.16 שעה 23:32, על-ידי רס"מ איליה גולדין, הכחיש הנאשם את המעשים המיניים המיוחסים לו כלפי המתלוננת, וטען כי לאורך כל השנים, הוא דאג לה ולאמה, וגידל אותה כבת. לדבריו, חשב איך יכולים להגיד עליו שעשה כאלה דברים, והעלה סברות שמא מדובר במישהו ש"הולך נגדו", באביה הביולוגי של המתלוננת או בסבא וסבתא שלה (עמ' 2 לחקירה הנ"ל, ש' 11-12). בהמשך, העלה סברה שמקור העלילה באוטו, שרצה לקחת בחזרה מאם המתלוננת (שם, ש' 31). לדבריו, כל הזמן דאג למתלוננת, ולפעמים כעס עליה, בגלל שעשתה בעיות עם האוכל או דיברה לא יפה לאמה, אבל לא מדובר בכעס שמקורו בכך שהוא שונא אותה, אלא, פשוט להסביר שאמא שלה "זהב", ושתדבר אליה כמו שצריך, כי היא מבשלת בשבילה (עמ' 3 ש' 53-55). כאשר נשאל אם הראה למתלוננת את איבר מינו, השיב שייתכן שאמה אמרה זאת, כיוון שישן בסלון עם תחתונים, והיא הרבתה להעיר לו על כך שלא לבש מכנסיים (שם, ש' 65-60). בסיום החקירה, נשאל מדוע שהמתלוננת תעליל עליו ותספר כאלה דברים, והשיב, שהוא שואל את עצמו אותה שאלה במשך 3 שנים, עשה "חקירה" משלו, והעלה השערה שמישהו רצה להרוס את החיים שלהם - אבא של המתלוננת או סבתה, שמא מקור הדברים בגילה של המתלוננת, וביחס ההולך ופוחת של אמה בה (עמ' 4 ש' 89-92).

את חקירתו מיום 16.10.16 (ת/4), שעה 08:39, שנערכה על-ידי החוקר חיים קפויה, פתח הנאשם בתחושה שהוא נמצא בתאטרון או בסרט, שאנשים צופים בו בחינם או שמשלמים על זה כסף (אמירות, שיוער, כי לא תומללו על-ידי המאשימה). לאחר שהכחיש לחלוטין את ביצוע המעשים נשוא התלונה נגדו, אמר הנאשם: **"אני בשוק אני שומע את זה משנת 2013 אני עד עכשיו בשוק מה עשיתי לה רע רק שהתחתנתי למה עכשיו נזכרו"** (עמ' 2 ש' 28). לדבריו, כיוון שהיה חם ולא היה להם מזגן בדירה, הוא והמתלוננת הסתובבו עם תחתונים ובלי חולצה, ואמה עם תחתונים וחזייה (עמ' 3 ש' 67-68), ומגיל 9 בערך, התחילה המתלוננת להסתובב גם עם חולצה, פרט לתחתונים (עמ' 4 ש' 79). הוא מאשר שהיה מנשק את המתלוננת במצח ובלחי, ומלטף אותה בגב, אך לדבריו, עשה זאת רק מתוך אהבה, של אבא ובת.

בפתח החקירה הנוספת מאותו היום (ת/5), שעה 13:19, שבוצעה אף היא על-ידי החוקר חיים קפויה, נשאל אודות תשובתו לשוטר שלקחו בניידת לחקירה (זכ"ד מיום 10.10.16, ת/1), ולפיה **"רק שהילדה לא דיברה זה באמת**



חמור, והסביר, שלא השיב בצורה הזו, אלא הבין שמדובר בתלונה של בת זוגו לשעבר ובתה המתלוננת, ולא האמין שהן הלכו להתלונן עליו במשטרה (עמ' 2 ש' 4-9). הוא סיפר שכאשר שב לארץ בפעם הראשונה, היחסים עם המתלוננת לא היו בסדר, והיא לא רצתה לדבר איתו. כמו-כן, סיפר על רכבו, שנשאר אצל אם המתלוננת, ושהעביר לבעלותה טרם שטס בשנית לחו"ל.

בתווך הזמנים שבין שתי החקירות, ביום 13.10.16 שעה 16:10, נערך עימות בין הנאשם והמתלוננת (ת/6), אף הוא באמצעות החוקר חיים קפויה ובנוכחות השוטרת לימור אשכנזי. בפתח הדברים, ולאחר שנשאלה המתלוננת מה עשה לה הנאשם בגינו התלוננה, השיבה בבכי: **"הוא פגע בי הוא ניצל אותי שהייתי קטנה ניצל שהייתי תמימה וחלשה איך להסביר נגע באברים עשיתי לו דברים שאני לא אמורה לעשות לא הבנתי את זה הייתי קטנה נתתי לו לגעת בי ירדתי לו למטה נכנסתי איתו למקלחת"** (עמ' 1 ש' 6-8). בהמשך הדברים, ואגב הכחשתו הגורפת של הנאשם את המעשים המיניים המיוחסים לו, הטיחה בו המתלוננת, הכיצד הוא יכול להרוס למישהו את החיים, ולהגיד שלא עשה שום דבר ולהכחיש. היא מבארת את דבריה, ומטיחה בו שהרס לה ולאמא שלה את החיים, שאמא שלה לא מאמינה לה, שהוא לא עובד על אף אחד, שהיא הייתה שם ושייקח אחריות על מעשיו (עמ' 2). לאחר שמתלוננת תיארה, לבקשת החוקרת, את האירוע במקלחת, שלדבריה לא התרחש רק פעם אחת, תיקנה אותה, עת הטיחה (החוקרת) בנאשם כי אנס אותה, ואמרה: **"הוא לא אנס היה ניסיון שהייתי קטנה הוא ניסה לחדור לישבן שגדלתי היה קטע בלילה שלקח אותי ושם את הזה שלו היה עם הבגדים ואמר בואי למיטה"** (עמ' 2 ש' 36-37).

בסיכומו של דבר, הנאשם, באופן עקבי, הכחיש, לאורך כל חקירותיו במשטרה, את מכלול העבירות המיוחסות לו על-ידי המתלוננת, תוך שטען כי המניע האפשרי לתלונתה נגדו, נעוץ בגורם עלום שחפץ להעליל עליו, ולהרוס להם את החיים המשותפים, והעלה תהייה ביחס לעיתוי המאוחר שבו הוגשה התלונה, אחרי שעזב אותן ונישא לאחרת.

אף בעדותו בפנינו, שב הנאשם והכחיש, מכל וכל, כי ביצע את העבירות המיוחסות לו בתיק זה, כפי שנראה להלן:

עדות הנאשם, א.ו. - ע.ה.1:

הנאשם העיד בישיבת יום 4.07.16.

מספר על ההיכרות עם אם המתלוננת, בשנת 2007, כשהמתלוננת הייתה במעבר מהגן לכיתה א', בגיל 6, ועל מגוריו עמן. מאשר שהיו הרבה מקרים שהיה לבד בבית עם המתלוננת ושומר עליה, כשאמה הייתה בעבודה. מספר על רצונו להינשא לאם המתלוננת, ועל זניחת התוכנית לנישואים אזרחיים בחו"ל, בשל עלותה. לדבריו, כעבור שנה, חלתה אם המתלוננת בסרטן הרחם, והוא נשאר עמה, כיוון שאהב אותה, על אף שידע שלא יהיו להם ילדים משותפים.

באוגוסט 2013 טס לעבוד באאאאא, בניסיון לשפר את מצבם הכלכלי, ולאחר כ-8 חודשים שב לארץ. לדבריו, כשחזר, הרגיש שמהשה השתנה, גם אצל המתלוננת וגם אצל אמה. חבר הביא אותו משדה התעופה, על אף שציפה שאם המתלוננת תגיע לאסוף אותו, והיחס אליו היה שונה. המתלוננת שהתה בחדרה. בשלב מאוחר יותר, שמע שבזמן שהיה באאאאא, נהג אחר (מחברת האוטובוסים בה עבד הנאשם עובר לנסיעתו) ניסה "להתחיל" עם אם המתלוננת, והיא

דחתה אותו. למחרת שובו, אם המתלוננת החלה לדבר אתו על כך שאין להם כסף, והוא שב לעבוד כנהג. כעבור זמן לא רב, כאשר שב לבית מהעבודה, ראה את המתלוננת ואת אמה ישובות על הספה: **"ל.ל. בוכה. וזאת מסתכלת. ואני שמתי את התיק ושאלתי מה קרה? משהו קרה? לא בסדר? והיא אמרה לי "תשמע, היא אומרת שאתה היית איתה, נתת לה בפה" כזה דבר. ואז אני ככה בשוק הייתי. אמרתי "אני? שאני מגדל את הילדה ואני אוהב אותה ואני נותן לה... ל.ל. תחשבי קצת. אנחנו לא מכירים שנה ולא שנתיים. ובכלל מתי הספקתי לעשות את הדברים האלה? אני עובד כל הזמן, והייתי באאאאא, ואני כל הזמן נמצא באיזשהו מקום" אז היא אמרה לי "תשמע, קח את הדברים שלך ותעוף" ואני התחלתי גם כאילו לבכות, כי אני הייתי מאוהב מאוד, גם בל.ל. וגם בג.ל., אני אהבתי אותן. הרגשתי שאנחנו משפחה..."** (עמ' 44-45). הוא מספר שבעקבות כך, עזב את הבית ועבר לחבר. בשלב זה, חשב מי יכול לפגוע בהם ככה, והעלה סברות שמדובר באביה הביולוגי של המתלוננת, או באמו של האב. כמו-כן, חשב שיתכן שהמתלוננת העלילה עליו, כיוון שסירב לקנות לה דבר מה שביקשה (עמ' 46).

כשנשאל בעדותו, איך אמרו לו "נתת בפה", וכיצד הבין שהכוונה לביצוע מעשה מיני דווקא, תורגמו דבריו לעברית, ולפיהם: **"ל.ל. אמרה 'שאתה באיבר המין שלך, בין הרגליים, נתת לה בפה' זה מה שג.ל. אמרה לה"** (עמ' 47 ש' 23-24).

הנאשם מתאר שלא הבין מה קורה, היה "זרוק כזה", ולא ידע מה לעשות. הוא צלצל לאמו וסיפר לה במה מאשימים אותו, אך הרגיש שמרגע ששב מאאאאאאמהו אינו כשורה, והכל הרוס. מעלה אפשרות שמישהו בחב' האוטובוסים שבה עבד חפץ לפגוע בו, מפני שהתפתח שם מהר, והפך לסדרן (עמ' 48).

עוד הוסיף הנאשם בעדותו, שדיבר בטלפון עם אביה הביולוגי של המתלוננת, וסיפר לו במה היא מאשימה אותו, וזה השיב לו **"אה, הבנתי, גם אתה הגעת לזה?"**, וכששאל לפרש התשובה, הוסיף האב: **"אתה עוד תלמד מל.ל. עוד הרבה בחיים"** (עמ' 49). יצוין, שבחקירתו הנגדית, כאשר נשאל הנאשם על שיחה זו, הבהיר, שאת השיחה עם אביה הביולוגי של המתלוננת, ביצע אחרי של.ל. עברה את הניתוח ברחם, כלומר הרבה לפני ההאשמות נגדו. לדבריו, אמר לו שהמתלוננת כועסת שהוא לא מצלצל ושולח מתנת יום-הולדת, ואז נאמר לו המשפט המצוטט הנ"ל, ללא קשר להאשמות, והרבה קודם להן, כאמור (עמ' 109-105).

בהמשך, אם המתלוננת אמרה לו, שדיברה עם אחותה שנמצאת באאא, וזו אמרה לה שהמתלוננת עוברת גיל מעבר, ובתקופה זו ייתכן שתגיד מה שהיא רוצה, ואפילו תשקר (עמ' 49-50). מספר שגילה שהמתלוננת לקחה ממנו כסף ללא רשות, והוא כעס עליה וסיפר על כך לאמה. המתלוננת הכחישה, ושאלה אותה למי היא מאמינה, לו או לה.

כאשר נשאל על פרטי האישומים, הכחיש אותם נחרצות, ואמר: "שאלו אותי את אותה שאלה (הכוונה לחקירת המשטרה, א.ו.) ואני אמרתי שאני מגדל את הילדה ואני אעשה דברים כאלה? אמרתי, לא עשיתי את זה בחיים וגם לא במחשבות לא היו לי דברים כאלה. כי כל הזמן אני, איך אומרים? זאת הילדה היחידה שהייתה לי באותו זמן. כי אני סגרתי את עצמי. לא היו ילדים כבר, כי היא עברה ניתוח רחם... אני בחיים לא עשיתי דברים כאלה עליה. רק דברים טובים וגידלתי אותה כמו ילדה שלי. אין משהו אחר אצלי. אני מאוד מאוהב הייתי איתה. חזק מאוד. פעם ראשונה בחיים זה קרה לי", ומבהיר שכוונתו שהיה כה מאוהב באמה של המתלוננת,



וכל הזמן הגן עליה ואפילו הפסיק להתראות עם חברים טובים בגללה (עמ' 53-54).

גם את המקרה עם נ., החברה, הוא מכחיש, וטוען שאמנם שמר על המתלוננת, נ. ואחותה הקטנה, אך לא עשה דבר ממה שמיוחס לו, ורק ישב בסלון וצפה בטלוויזיה (עמ' 54). לדבריו, לא אם המתלוננת ולא אמא של נ. פנו אליו אחרי ששמר על הבנות, והן המשיכו לבקר אצלם כרגיל. כעבור זמן מסוים הפסיקו, וכששאל מדוע הן לא באות יותר, השיבה לו אם המתלוננת, שהייתה יום-הולדת והיא לא אמרה לה (לאם המתלוננת) מזל-טוב. כך או כך, לדבריו, כשפגש את אמה של נ. ואת אביה, ושאל מדוע לא רואים אותם יותר, לא קיבל תשובה עניינית לכך (עמ' 54-57).

מספר על חזרתו לבית, בחלוף שבוע מאז שאם המתלוננת גירשה אותו לראשונה. לדבריו "ג.ל. הייתה נעלמת. כשניסיתי לדבר איתה כמה פעמים, בשולחן ול.ל. ביקשה ממני לא להיות בבית לבד איתה, בכלל, אז באותו רגע, אמרתי, אבל צריך לשאול אותה מה קרה. צריך לטפל בזה" (עמ' 57-58). לשיטתו, כיוון שלא הצליח לדבר עם המתלוננת, והיא הייתה אומרת לו לשתוק, כי הוא לא אבא שלה, הציע לל.ל. לקחת אותה לפסיכולוג. בתקופה זו, לדבריו, המתלוננת לא דיברה אותו כמעט, וזה מאוד פגע בו (עמ' 62).

כעבור שנה וחודשיים, באוגוסט 2015, טס הנאשם שוב לעבוד בxxxxxx. בחלוף כ- 3 חודשים, בסביבות אוקטובר אותה שנה, שלחה לו אם המתלוננת sms, והודיעה לו שלא יחזור לבית, ושהוא יכול להישאר בxxxxxx, בתואנה, שאם המשפחה לא מלוכדת אי-אפשר לגור ביחד, והיא עם הילדה עד הסוף (עמ' 62-63). לדבריו, כתב והתקשר אליה "מיליון פעם", כיוון שזה שבר לו את הלב, משום שמאוד אהב אותה. ומוסיף, שגם חברות שלה התקשרו אליו ואמרו לו: "לעזוב אותה ולהמשיך לחיות. כאילו, תמשיך, תשכח ממנה, אבוד, סגורות שם הדלתות", והוא השיב להן: "למה? על מה נסגרו הדלתות? מה עשיתי? מה עשיתי להן רע? לא עשיתי שום דבר. הכל נתתי בשבילן, הכל. את הנשמה, הכל. כל מה שיש לי בחיים, את כל הכוחות שלי והאהבה שלי נתתי להן..." (עמ' 64 ש' 9-5).

בחודש מאי 2016 לערך, חברים הכירו לו מישהי, והוא נישא לה. באוגוסט אותה שנה, חזר לארץ "להסדיר מסמכים" (עמ' 65), וביקש מאם המתלוננת את הרכב לשבוע. לדבריו, מדובר ברכב שהוא רכש, ושנשאר אצלה. עם זאת, כשנסע לxxxxxxבפעם השנייה, ב- 2015, העביר את רישום הבעלות ברכב על שמה, על מנת שתוכל למכור אותו ולבוא לxxxxxx (עמ' 66). הנאשם טען שבתחילה אמרה לו, שאין לה בעיה לתת לו את הרכב, והוא יכול להגיע או לשלוח מישהו. הוא שלח חבר בשם ס', והיא אמרה לו שילך, והם "יסדירו הכל לבד". כשהתבקש להבהיר גרסתו, השיב הנאשם, שהוא למעשה ביקש את הרכב רק לשבוע, אך אם המתלוננת אמרה לו שייקח אותו חזרה אליו, ולכן שלח עם ס' תעודות זהות שלו. לדבריו, בסופו של דבר ס' לא הביא את הרכב, והוא לא קיבל אותו ממנה בכלל: "היא אמרה לי 'אתה לא גבר, אתה לא זה' קללות וזה" (עמ' 68 ש' 16), והוא וויתר עליו.

לאחר-מכן התחיל לעבוד בחברת הסעות, וקיבל טלפון מאמו, שלפיו המשטרה חיפשה אותו אצלה. במקביל, התקשרו אליו מתחנת המשטרה, וביקשו שיגיע אליהם אחרי העבודה. לדבריו: "אמרתי אין בעיה. לא הבנתי, אולי פגעתי במישהו עם האוטו, עשיתי משהו עם האוטובוס" (עמ' 69 ש' 16-17).

כשנשאל על-ידי סגורו, למה התכוון כשאמר לשוטר שי סממה שהוא מקווה "רק שילדה לא דיברה, זה באמת חמור"



(כפי שנרשם במזכר שהוגש, ת/1), השיב: "נכון. כי התכוונתי לחמור. שהדבר הזה הגיע למצב הזה. כשכבר עזבו אותי, זרקו אותי, ופתאום הם החליטו לעשות לי דבר כזה? מה עשיתי להם?... כשישבתי באאאאא, אז היה משטרה, שוטר, אז הוא אמר לי "אתה יודע למה אתה פה?" אז אמרתי "האמת אני לא יודע" אז הוא אמר לי "מאאאאא, שם חמור, מאוד מאוד חמור" אז אמרתי "למי נגעת שם חמור? מה עשיתי? מה זה חמור?" אז הוא אמר לי "מאוד שם חמור. שם נגעת" (עמ' 70 ש' 18-24).

כשנשאל אודות סרטי פורנו, שהמתלוננת ואמה ייחסו לו צפייה בהם, במהלך שהותן באאאאא, בין 28.6.15 ל-1.8.15, השיב, שאמנם ראה פורנו אך על פורנו ילדים מעולם לא הסתכל. הוא הוסיף, שבזמן שהשתיים היו בחו"ל, הוא אירח חברים בבית, וייתכן שהם צפו בפורנו, כשהוא היה בעבודה (עמ' 71-71). הוא גם מעלה אפשרות שפורנו הילדים "קפץ" כ"חלון", אגב הצפייה בסרטי פורנו מבוגרים (עמ' 84), והוסיף ששאל את החברים האם צפו אצלו בפורנו ילדים, ו"הם אמרו שהם הסתכלו, אבל בפורנו רגיל. וילדים הם לא זוכרים" (עמ' 88 ש' 16). יוער, כי גרסה זו, שלפיה ייתכן וחבריו הם שצפו בפורנו, לא בא זכרה בחקירות הנאשם במשטרה או בעימות עם המתלוננת, והיא עלתה לראשונה בחקירתו בבית-המשפט.

כשנשאל מה יכול היה להיות המניע של המתלוננת להגשת התלונה נגדו, השיב הנאשם, שאינו יודע, אולי כיוון שהתחתן והיא, כלומר המתלוננת, חושבת שהוא זרק אותה ואת ל.ל. (עמ' 74 ש' 16). גם בחקירתו הנגדית התייחס לכך הנאשם, וטען, שהוא חושב שמדובר במישהו שלישי שאמר למתלוננת מה להגיד: "כששמעתי את זה אמרתי איך דבר כזה קורה? איך היא אומרת את זה? אני לא מבין. כאילו מישהו אומר והיא אומרת את זה. אני לא יודע מי" (עמ' 81 ש' 4-6).

בחקירתו הנגדית, מוסיף הנאשם ואומר, שבשנת 2014, כאשר אם המתלוננת הטיחה בפניו את טענות המתלוננת, הוא הציע לה ללכת לפולגרף, משום, שלטענתו, אין לו מה לשקר והוא גם לא אוהב לשקר (עמ' 93 ש' 8-12).

כשנשאל מדוע לדעתו אמה של המתלוננת, שציינה בעדותה בבית-המשפט שהוא היה גבר מושלם, תשקר ותספר דברים שלא עשה למתלוננת, השיב: "אז למה היא פה בחוץ אומרת משהו אחר? פה היא אומרת ככה, בחוץ היא אומרת משהו אחר?... "אני מכניסה אותו לכלא" למה היא אומרת דברים כאלה? "את אמא שלו אני אכניס לכלא" למה היא אומרת את זה?... פה היא אומרת "אני אוהבת, הוא גבר הכי מושלם" למה? למה המשחק הזה? למה משחקים איתי?" (עמ' 95 ש' 4-10). וכאשר בית-המשפט מחדד את השאלה, ואומר: "אז מה שאומרת התובעת זה שאם היא רוצה להכניס אותך לכלא, למרות שהיית כל כך טוב אליה, סימן שהיא באמת מאמינה לילדה", הוא משיב: "אבל אני בחיים לא עשיתי שום דבר. שום עבירה על החוק לא עשיתי. למה שאני אעשה לילדה שגידלתי אותה? למה אני אעשה את זה? אני אוהב את הילדה הזאת. עד עכשיו אני אוהב אותה. אז מה עכשיו? בגלל זה אני צריך להיפגע? המשפחה, אשתי עכשיו הרוסה, מה? אני לא עשיתי כלום. לא נגעת באף אחד ואפילו לא הלבשתי אותה". בשלב זה, יצוין, שהנאשם בכה והתייפח, ואז המשיך בדבריו, כשהוא צועק ובוכה: "כי אין לי משהו אחר להגיד. אין לי משהו אחר. לא נגעת בה. לא נגעת בה. לא נגעת בה. לא נגעת בה, אפילו (לא ברור) חולצות לא הורדתי לה. בחיים לא. סתם אומרים שאני (לא ברור). היא היחידה שאומרת את זה. אני לא מבין למה היא אומרת את זה. בשביל זה, חקירה, למה היא אומרת את זה? למה עלי? למה עלי?"



למה להפיל עלי, שאני גרתי איתה? שהם זרקו אותי כמו כלב, שם באאאאא, לחם לא היה לי לאכול. כרטיס טיסה אמא שלי קנתה לי. שאני אחזור לארץ. לא הן. הן לא עזרו לי בכלום. (בוכה)," וביהמ"ש הוסיף לפרוטוקול, שהנאשם אמר את הדברים האחרונים כשהוא בהתרגשות רבה, כאשר הוא מאדים, צועק ובוכה. והנאשם המשיך: "כי היא (הכוונה לתובעת. א.ו.) שואלת שאלות שהיא צריכה לשאול אותן, לא אותי... שואלים אותי למה היא אמרה את זה עלי? מאיפה אני יודע למה היא אמרה את זה עלי? אני לא יודע. גם אני שואל את עצמי. אני שואל אתכם גם, את כולכם. למה עלי? מה עשיתי להן רע? אומרים עלי שאני בן אדם טוב, למה? אם ג.ל. אומרת שאני טוב, למה? פתאום רע אני נהייתי? כשהתחתנתי אז נהייתי רע? נהייתי רע? כשבזבזתי עליהן כסף אני הייתי רע? כשהיא באה וביקשה ממני אני לא קניתי לה בגלל שלא היה לי כסף. אין כסף. מה אני יכול לעשות?" (עמ' 96-97).

כאשר התובעת מטיחה בנאשם את פרטי התלונה על הדברים שהמתלוננת טענה שאירעו במקלחת, הוא משיב: "את מאמינה בזה? לדבר הזה? שזה קורה?.. אוקי. אז כל מה שהיא אומרת, כל זה, כל זה לא היה. בחיים לא ביקשתי, אפילו מל.ל., לעשות עם הגב, לא יודע מה היא אמרה שם. בחיים לא ביקשתי מאף אחד" (עמ' 103 ש' 10-20), וכשנשאל על האירוע ברכב, בחולות, השיב: "זה אני בכלל, אני שומע את זה... אני נסעתי איתה לסיור שהיא לומדת. נסעתי איתה. נסענו את אמא לקחת מהמלון" (עמ' 103 ש' 23-24). כשנשאל לגבי האישומים המייחסים לו נגיעות באיבר המין, בחזה ובישבן המתלוננת, מעל ומתחת לבגדים, השיב: "אני את כל זה לא עשיתי. ואני אומר עוד פעם. לא נגעתי בה. לא נגעתי בה ולא הורדתי, רק בתור אבא, כמו שאני הרגשתי את זה, אהבתי אותה כמו ילדה שלי. כי אין עכשיו, אין לי ילדים אחרים" (עמ' 104 ש' 15-17).

עד כאן עדות הנאשם והגנתו, שכן פרט לו, לא העידו עדי הגנה נוספים.

סיכום והערכת עדותו של הנאשם:

כפי שנוכחנו לראות, הנאשם, לאורך כל חקירותיו - הן במשטרה והן בבית-המשפט, נותר עקבי בגרסתו, כי לא ביצע את המעשים המיוחסים לו, וכי מדובר בעלילה גרידא.

בסיכומים שנשא ב"כ הנאשם, עו"ד ישר יעקובי, בפנינו, בישיבת יום 23.10.17, ביקש הוא למקד את הדיון במניע אפשרי לעלילה, על יחסי המתלוננת ואמה, ל.ל., כשלשיטתו, לאורך התיק כולו, וכחוט השני, ניתן לראות שנושא האמון בין השניים, וליתר דיוק - חוסר האמון השורר ביניהן - שהוא נושא, שלעמדת הסנגור, יכול להגיע כדי שינוי תודעה, ולגרום לעיוותי חשיבה, בפרט אצל ילדה שברירת כמו המתלוננת, מעסיק את המתלוננת, ובמידת מה - הוא שמניע אותה לאורך כל הדרך. כך למשל, מדגים הסנגור את עיסוק המתלוננת בשאלה אם אמה תאמין לגרסתה, אם לאו, ואת ניסיונה לגרום לה לעשות כן, בין היתר, באמצעות העובדת הסוציאלית.

בהקשר העובדת הסוציאלית, המשיך הסנגור וטען, כי "חוות-דעתה", כפי שהגדירה, מגלה "מוטיבציית יתר" לעזור למתלוננת, שבאה לידי ביטוי בכך, שכבר בפגישה הראשונה בין השניים, היא מוצאת להאמין לה, ליידע בכך את אמה, ולשלוח אותן להתלונן במשטרה. לשיטתו, ככל שהמתלוננת סבלה בכיתה ח', כפי טענת הגב' רון-כהן, ובניגוד לדברי



המתלוננת עצמה - הרי, שיש לייחס זאת ליחסה של האם אליה, ולא דווקא לעצם קרות המעשים, המוכחשים מכל וכל, והשפעתם עליה.

ב"כ הנאשם התייחס למקרה שאירע, לטענת המתלוננת, בביתה של נ., עת הנאשם שמר עליהן. לעמדת הסנגור, לו היה ממש בסיפור הנ"ל, היה בכוחו לחשוף את כל הפרשה ולהוציאה אל מחוץ לתא המשפחתי, ולא היא. הוא מצביע על סתירה הקיימת, כביכול, בין גרסת המתלוננת במשטרה לבין עדותה בביהמ"ש. דברים אמורים, לשיטתו, בכך, שבמשטרה חזרה וסיפרה המתלוננת על האירוע בביתה של נ., ואף ציינה שסיפרה לה על מעשי הנאשם ושיתפה אותה בהם, וזאת במטרה ברורה לחזק את עדותה שם ואת טענותיה כנגד הנאשם, תוך "יכולת תמרון", כהגדרתו, מצידה, ואולם בביהמ"ש, טענה, שנ. כלל אינה זוכרת את המקרה.

הסנגור המלומד, שניכר כי לא הותיר אבן בלתי הפוכה בנתחו את מצבת הראיות בתיק, ביקש להדגיש 3 נקודות נוספות, וליתן להן משקל לטובתו של הנאשם: האחת, עניינה בעצם חזרתו ארצה, ללא חשש, בפעם השלישית, על אף שידע זה מכבר על האשמות המתלוננת נגדו. השנייה, עניינה בנכונות ההגנה, והסיכון מבחינתו של הנאשם, לאתר, באמצעות ספק האינטרנט, את אתרי הגלישה ממחשב המתלוננת (תכתובות שהוגשו על-ידי ההגנה, כאמור, **נ/5**), על מנת לשלול גלישה לאתרי פורנו ילדים, הגם שהתקבלה, בסופו של יום, תשובה מהחברה, ולפיה אין ביכולתם לאתר מידע זה כלל. והשלישית, עניינה בהיעדר תיקים פליליים, לרבות מב"ד, בעברו של הנאשם.

עוד, התייחס הסנגור בטיעוניו, וזאת לבקשת ביהמ"ש, לדברי הנאשם, כפי שבאו לידי ביטוי במזכר **ת/1**, אשר מהווים, לשיטת המאשימה, ראשית הודיה לביצוע המעשים. לעמדתו, הנאשם אמנם הבין, וקושר, כמעט מידית, את החקירה המשטרתית לתלונת המתלוננת נגדו, ואולם, הסיבה לכך נעוצה, לשיטתו, בשיחותיו עם אמה בסמוך לפני-כן, בעניין השבת הרכב לידי, וכן לעובדה שלא נחקר במשטרה מעולם. כמו-כן, סבור ב"כ הנאשם, כי אין לשוות כל משקל ל"פליטת הפה", כביכול, של הנאשם לשוטר, ויש להתעלם ממנה כליל.

איני סבור שאלה פני הדברים.

ראשית, לעניין הקשר שבין המתלוננת לאמה. פרשנות הסנגור להיעדר האמון בין השתיים, אינה חד-משמעית, וניתן לראותה באור אחר. למשל, זה שעליו הצביעה ב"כ המאשימה, ולפיו - עצם השיתוף של הרשויות בקושי של האם להאמין לגרסת המתלוננת, יש בו דווקא כדי לחזק את גרסתה, ולהצביע על אמינותה.

שנית, עדותה של העובדת הסוציאלית, כפי שציינה בהגנותה ב"כ המאשימה, עו"ד שקאף, אינה, ולא התיימרה, להיות בבחינת חוות-דעת מקצועית. מדובר בעדה "רגילה", שמשקל דבריה, מקצועיים ככל שיהיו, אינו עולה כדי עד מומחה או חוקר ילדים, אלא זו באה על מנת לשתפנו בהליך הטיפול ובשיחות שעברה המתלוננת אצלה - הא ותו לא. עדותה של הגב' רונן-כהן בפנינו, יישבה גם את טענות הסנגור במישור "המוטיבציה" ומתן האמון בגרסת המתלוננת, כשלדבריה, מדובר היה בגרסה מתפתחת, ולא בחשיפת המעשים בפעם אחת, ובהזדמנות הראשונה, אלא לאורך פגישות, ובמהלך תקופה בת חודש וחצי לכל הפחות, להערכתה. נדמה, כי אין, בהכרח, סתירה, גם בתיאור מצבה החברתי של המתלוננת בכיתה ח', על-ידי הגב' רונן-כהן מחד והמתלוננת מאידך - סתירה שאליה הפנה הסנגור, בניסיון להפחית מהמשקל שיש



לייחס, אם בכלל, לדברי העדה. אמנם, נכון הדבר, שהגב' רון-כהן התרשמה, שבכיתה ח' המתלוננת נטולת חברים וחשה בדידות, ואילו כשנתבקשה המתלוננת עצמה לתאר את קשריה לעת ביצוע האירועים, השיבה, שבכיתה א'-ד' לא היו לה חברים כלל, בכיתה ה'-ז' הייתה לה חברה אחת, גם היא שקטה, ובכיתה ח' פתאום הפכה לבן אדם אחר, עם "מלא חברים", כלשונה. ואולם, ייתכן, ויובהר כי מדובר בהיפוטזה בלבד, שה"מפנה" עליו מדברת המתלוננת, חל במהלך אותה שנה, ובקשר ישיר לחשיפת הפרשה על ידה. כלומר, שכפועל יוצא מחשיפת הפרשה, חל שינוי לטובה במצבה החברתי, ובאנלוגיה לסיבה בגינה רצתה ללכת לטיפול פסיכולוגי - "שוחררה ממנה אבן" (עמ' 32 לעדותה, ש' 5-6), וכך, למעשה, נוצר השינוי בקשריה החברתיים.

שלישית, ביחס למקרה של נ. - יוזכר, שחקירת המתלוננת במשטרה לא הוגשה, ועל-כן אין בידי ביהמ"ש כלים לבחינת התאמה או סתירה בדבריה. כך או כך, קשה לומר, שהמתלוננת שינתה גרסתה מן הקצה לקצה, כפי שרמז הסנגור שנעשה, שכן, את הגרסה ששטחה המתלוננת בביהמ"ש, ביחס למקרה עם נ., היא גוללה, קודם לכן, בעימות עם הנאשם (שהוא כן חלק מראיות התביעה בתיק), וכבר שם, טענה המתלוננת, שהמקרה אירע בתקופה של תחילת המעשים, וכן שני. אינה זוכרת ממנו דבר. המתלוננת לא ציינה, אף לא בחצי פה, ששיתפה את נ. במעשי הנאשם, ומן הסתם, לאור מיקומו, היחסית מוקדם של האירוע, על ציר הזמן של קרות המעשים כולם, לא היו בידיה, אובייקטיבית, סיפורים לספר לנ., שכן מרבית האירועים התגבשו ובוצעו, גם לשיטתה, רק בשלב מאוחר יותר. מסיבות השמורות עמו, מתעלם הסנגור גם מתשובת המתלוננת, כפי שניתנה לו, עת חקר אותה נגדית, והטיח בפניה תזה זו ממש. או אז, השיבה לו המתלוננת בהכחשה, ושללה היתכנות שני. זכרה את המקרה, גם לאחר שניסתה, לדבריה, "לרענן" את זיכרונה: **"אני כן ניסיתי לגרום לה להיזכר, אבל לא בכוונה... נו, סיפרתי. שאלתי אותה "את זוכרת שהוא ישב שם בספה, שמר עלינו... אני אמרתי לה את זה ככה, בדיוק כמו שאמרתי במשטרה"** (עמ' 48 ש' 19-24).

יש ערך, בפני עצמו, מהיבט קביעת מהימנות המתלוננת, לעצם העלאת הסיפור עם נ., מטעמה. האפיזודה שתיארה, הרי, מצויה בפריפריה של הפרשה, ולא בליבת המעשים שבכתב האישום. בסיפור "צדדי" זה, נטלה על עצמה המתלוננת, לו עסקין בבדיה, סיכון, בכך, שני. לא רק שלא תזכור, אלא, שתכחיש לחלוטין את ההתרחשויות ותסתור, חזיתית, את דבריה. ברם, המתלוננת "אתגרה" את סביבתה בכך, שעמדה על כך, שההתרחשויות התקיימה ושני. הייתה נוכחת בה. (אגב, הנאשם אישר את עצם המפגש, שבמהלכו שמר על שלוש הבנות, ולדבריו רק צפה בטלויזיה). אותה עת, היא לא יכלה לדעת מה בדיוק תאמר נ., ובאיזו מידה תאשר הדברים או תכפור בהם, מכל וכל.

רביעית, יצוין, כי גם אם נאמץ, לטובת הנאשם, את עמדתו ביחס למזכר ת/1, ונקרא אותו, באופן המיטיב עמו, או לפחות אינו פוגע בהגנתו, הרי, אין בכך כדי לשנות את התמונה הכוללת, זו המשתקפת מיתר הראיות, ונראה, כי הדבר אינו מעלה ואינו מוריד.

בנוסף, מצאתי להזכיר שני עניינים נוספים, שבהם נמצאו סתירות בעדות הנאשם בפנינו, כפי שצוין לעיל. הראשון שבהם - עניינו בשיחה שקיים הנאשם עם אביה הביולוגי של המתלוננת. בעוד שבחקירתו הראשית, סיפר הנאשם כי האב לא התפלא על ההאשמות שטפלו המתלוננת ואמה עליו, והוסיף ואמר לו, שהוא עוד צפוי ללמוד הרבה בחיים מל.ל. - תיאור דרמטי, שיש בו להיטיב, לכאורה, עם הנאשם, הרי, שבחקירה הנגדית הובהר, שאותה שיחה עם האב, התרחשה בשנת 2012, מספר שנים טרם שהמתלוננת חשפה את הסיפור בפני האם, והנאשם, מטבע הדברים, לא יכול היה לשתפו בכך. נראה, כי ניסיון זה, להכתיים את אם המתלוננת, על לא עוול בכפה, לא עלה ביד הנאשם. העניין השני, הוא



במישור גרסתו החדשה, וה"משוכללת", של הנאשם, ולפיה, חברים שהגיעו אליו, הם שצפו בפורנו בעת שהותן של המתלוננת ואמה בחו"ל. כאמור לעיל, גרסה זו לא הוזכרה כלשהו בהודעתו או בחקירותיו במשטרה, אולם בכל מקרה, וכפי שציין המותב לפרוטוקול, במהלך סיכומי ההגנה, אין באמור לשנות את התמונה העובדתית או לקבוע מסמרות בעניין הצפייה בפורנו, אלא, יש לראות בעצם הצפייה ו"גילוייה" על-ידי האם, משום טריגר לפרידתם הסופית של השניים, ולשינוי העמדה, וליתר דיוק - המפנה, של האם ביחס לגרסת המתלוננת ולאמון שרכשה לה, וזאת בלבד.

תהייה נקודתית נוספת, העולה מעדותו, עניינה בקשר שמצא הנאשם, ובאופן שבו קישר, לכאורה, בין מקרה הנסיעה בכביש העוקף, והמעשים המגונים בפומבי, שיוחסו לו במסגרת נסיעה זו, ולבין נסיעה מסוימת כלשהי, אליה הפנה בעדותו - במסגרתה, לדבריו, לקח את המתלוננת לסיור לימודי, שבסופו אספו השניים את אימה ממקום עבודתה. כפי שציין לעיל, במסגרת סקירת חקירתו הנגדית של הנאשם בביהמ"ש, כאשר נשאל אודות האירוע "מאחורי החולות", השיב באופן הבא: **"זה אני בכלל, אני שומע את זה... אני נסעתי איתה לסיור שהיא לומדת. נסעתי איתה. נסענו את אמא לקחת מהמלון... זה שלושתנו נסענו. נסעתי רק איתה ביחד זה לקורס הזה, לסיור, ולאמא שלה. כי ככה לא הסתובבנו. כי תמיד היו לל'. קניות, לים, הן תמיד ביחד הלכו"** (עמ' 103 ש' 24-23, עמ' 104 ש' 7-5). דברים אלה, אמר הנאשם, תוך שאישר, כי באופן כללי, היו פעמים שנסע עם המתלוננת באוטו (עמ' 103 ש' 26). הדעת נותנת, כי לו לא היו דברים מעולם, ואמנם נסיעותיו עם המתלוננת, כולן, היו תמימות ונטולות מעשים אסורים, כי אז, לא היה הנאשם מתייחס לנסיעה ספציפית ובודדת ומבקש לנתח דווקא אותה ולהוכיח חפותו הימנה.

סיכום של דברים:

כפי שצינתי לעיל, עדות המתלוננת בפנינו, הינה הנדבך המרכזי והכמעט בלעדי להוכחת האישומים, ומהנימוקים שניתנו בפרק הערכת מהימנות גרסתה, ובהתייחסויות לכך, בפרקים נוספים, דעתי היא, שמדובר בעדות קוהרנטית ואמינה, המאופיינת בסימני אמת מרובים, וכי ניכר, כי דבריה משקפים את ההתרחשויות לאשורן, ויש ליתן להם משקל מירבי.

מדובר, כאמור, בילדה שברירת ועדינה, שנחשפה בגיל צעיר ורך, ולמשך תקופה ממושכת, למעשים ולסיטואציות קשות, טעונות ומכבידות, כאשר לעת חשיפתן בפני אמה, לא זכתה הימנה לאמפתיה ולגב הורי כמצופה, אלא, לתהיות וחקירות מצדה, בדבר אמיתות גרסתה. (יוטעם, אין בכך ביקורת על האם, אלא, התרשמות מהחווייה בראייתה של המתלוננת). לצד אלה, התמודדה המתלוננת עם הקושי המובנה, הכרוך בהתמודדות עם רגשות של בושה ומבוכה, אגב חשיפת הפרשה וניהול הליך משפטי.

עדות המתלוננת הציגה בפנינו תמונה עובדתית, ולפיה, הנאשם במניפולציות ותחכום, שאכן עלו כדי תחושת אשם אצל המתלוננת עצמה, הפך את בתו החורגת והתמימה, שנתנה בו את אמונה, סמכה עליו וראתה בו אב לכל דבר, כלי שרת לסיפוק יצריו ומאוויו המיניים, וזאת לאורך שנים ארוכות. כפי שראינו, היוזמה להגשת התלונה במשטרה, כלל לא הייתה מטעמה היא, ולא נעשתה לרצונה, וכל שחפצה בו, בשלב זה, היה התנצלות מהנאשם, ותו לא.

לא הוצגה תיזה, בעלת עיגון כלשהו בראיות, לסיבה ומניע לילדה לספר דברי כזב ולהעליל על הנאשם. בוודאי, שאין הסבר, בנרטיב הזה של עלילה, מדוע החשיפה נעשתה במדורג, ולאורך תקופה ארוכה, שיחה עם חברתה, שיחה עם



אימה, היפתחות איטית בפני העו"ס, ועד להגשת התלונה.

ההגנה, על אף מאמציה, וחרף היסודיות והנחישות שבה ניהל הסנגור, עו"ד יעקובי, את הגנת הנאשם, לא הצליחה לטעת בליבי ספק באמיתות ליבת עדות המתלוננת, ולא הצליחה לשכנע, אף לכאורה, שהדברים החמורים והכה מפורטים לפרטי פרטים שמסרה הקטינה בעדותה, כל כולם פרי עלילה, שקר ומזימה נקמנית בין שלה עצמה, ובין של אחרים.

לא בכדי, נטעה המתלוננת אמון גם בלב חברתה, אותה שיתפה במעשים, וגם בלבה של העובדת הסוציאלית שטיפלה בה. ניתן אף להיווכח, שגרסתה, בעובדות מסוימות, מתיישבת אף עם זו של הנאשם, בין היתר, בנקודות הבאות:

• הנאשם הסביר בחקירתו, שכיוון שלא היה מזגן בדירה שבה התגוררו, אזי הוא והמתלוננת הסתובבו עם תחתונים, ובגיל תשע לערך, היא החלה ללבוש גם בגד עליון. עדות המתלוננת בביהמ"ש, תמכה בגרסה זו והתיישרה עמה, משזו סיפרה, כי במקרה ה"נשיקה", שלדבריה התרחש בשלב שבו כבר החלה להבין שיש פסול במעשיו: **"הייתי עם תחתונים ועם איזושהי חולצה.. על הספה"**.

• גם דברי הנאשם בחקירתו מיום 16.10.10 (ת/5), שלפיהם, עם חזרתו ארצה מאאאאא, בפעם הראשונה, חש בשינוי ביחס המתלוננת כלפיו, שכן, לדבריו, היא לא שמחה בשובו, לא דיברה אתו והרבתה להסתגר בחדרה, מתיישבים עם תיאורי המתלוננת ואמה את התקופה האמורה.

מסקנתי היא, אפוא, שגרסתה וגרעין עדותה, לא נסתרו, כורסמו או קועקעו כלשהו, וכי ליבתה נותרה, גם לאחר חקירה נגדית ממושכת ונוקבת, נחרצת, מובנת וברורה, ותוכנה מפליל את הנאשם ומאמת את העובדות הנקובות בכתב האישום.

השתכנעתי, שידעויותיה הנרחבות, כפי שבאו לידי ביטוי בתיאור המעשים המיניים שביצע בה הנאשם, כמו גם ה"טכניקות" לביצוע המעשים ואופיים, לא ניתנים להסבר הגיוני ואחר, מאשר זה שלפיו, היא אמנם חוותה את הדברים, ובשילוב הקביעה העקרונית במישור האמון שמצאתי ליתן בדבריה, המסקנה המתבקשת היא, שהנאשם אכן ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ושהתביעה הצליחה להוכיח ברמה הנדרשת את עובדות כתב האישום, ואילו הנאשם לא השכיל להראות ספק סביר באשמתו, העולה מראיות התביעה כפי שהונחו בפנינו.

בשולי הדברים אוסיף, כי גם לו הייתה עדותה של המתלוננת, עדות יחידה לביצוע המעשים, הרי, שלנוכח מהימנותה הגבוהה, ניתן היה לבסס, רק על פיה, ממצאים לחובת הנאשם. יחד עם זאת, נסקרה ובחנה גרסת הנאשם, על טענות ההגנה שהעלה, ומסקנתי הינה כי יש לדחותה. נמצאו לעדותה גם חיזוקים חיצוניים, כפי שפורט לעיל.

אחרית דבר:

לאור כל האמור לעיל, נחה דעתי כי התביעה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע במתלוננת, קטינה בת



משפחה, את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, וזאת - משהתקיימות יסודות העבירות שבהן נוקב כתב האישום, היה והעובדות תוכנה, לא הייתה מחלוקת, וכך הוא בדין, ולפיכך - משברמה העובדתית עובדות אלה הוכחות כדבעי, ולו תישמע דעתי, המלצתי לחברי הנכבדים, תהיה כי נרשע את הנאשם בכתב האישום, ובעבירות המיוחסות לו שם, הכל כמפורט ברישא להכרעת דין זו, וכדלקמן:

1. **מעשה סדום - 5 עבירות לפי סעיף 347(ב), בנסיבות סעיף 351 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.**
2. **מעשים מגונים - מספר רב של עבירות לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1)+(א)(1) לחוק.**
3. **מעשה מגונה בפומבי - מספר עבירות לפי סעיף 351(ד) לחוק הנ"ל.**

אריאל ואגו, שופט

השופט א. אינפלד

אני מסכים עם רוב דבריו של חברי השופט ואגו, אני מסכים עם הלך חשיבתו בניתוח פרשת התביעה, עם מסקנותיו בדבר מהימנות המתלוננת, עם הערכתו את החיזוקים לעדותה ואף עם חלק מדבריו אודות פרשת ההגנה. אולם, אני חולק על המסקנה. לטעמי, לעדותו של הנאשם יש משקל מסוים ואין היא בטלה לגמרי לעומת עדות המתלוננת. די במשקל המסוים של עדות הנאשם כדי לעורר ספק סביר. די בספק סביר כדי לחייב את זיכוי של הנאשם, למרות התחושה החזקה כי תלונת המתלוננת כנה וממילא כי הנאשם אשם.

סקירת הראיות של חברי, שהיא כדרכו מקיפה, ממצה ומדויקת, תאפשר לי לקצר בדברי, תוך הסתמכות על תיאור הראיות אשר בחוות דעתו של חברי.

פרשת התביעה

אני מסכים עם חברי שתיאור המתלוננת את המעשים עורר רושם של מהימנות רבה. אמנם, המתלוננת לא זכרה היטב את כל הפרטים של כל האירועים השונים שחוותה, אך היקף הזכרון של הפרטים התאים לריבוי הפרטים ולזמן שחלף, כפי שהסביר חברי. כך, זכרה מעשים מסוימים באופן מיוחד, משום היותם חד פעמיים או משום שנעשו בסיטואציה חריגה, אך לגבי מעשים שנעשו פעמים רבות ובתכיפות גבוהה, לא יכולה הייתה אלא לתאר את אופיים הכללי. כמו כן, אני מסכים עם חברי שאין ריעותא בכך שיש אירועים אשר מתוכם זכרה פרטים בודדים, מעין הבלחות זכרון, אך ללא



הקשר ברור למעשים קודמים ולמעשים אחרים. בניגוד לעמדת הסנגור, לטעמי זוהי צורת זיכרון שאין טבעית ממנה בנסיבות העניין, בהתחשב בגילה בעת תחילת המעשים, בהתפתחות במידת הבנתה את המעשים ובחלוף הזמן.

תיאורי המתלוננת את מעשי הנאשם היו מאופקים עד מאוד. כמו חברי השופט ואגו, אף אני התרשמתי כי המתלוננת משתדלת לדייק בדבריה, על פי מיטב זכרונה, כדי לא לייחס לנאשם מעשה שלא עשה. נראה כי המתלוננת נזהרה שלא להאדיר את מעשיו מעבר למה שחוותה, ונזהרה שלא לייחס לו מעשים מסוגים שלא עשה, או להתייחס לתקופות בהן הדברים לא ארעו. המתלוננת אף שבה וציינה, פעם אחר פעם, כיצד הנאשם היה מגיב בהבנה ואיפוק כאשר ביטאה כאב פיזי, או סירוב מילולי חד משמעי למעשיו, והיא אף הדגישה כי מעולם לא נקט באלימות.

המתלוננת ביטאה היטב ובאופן משכנע ביותר את רגשותיה שלה. רגשות, אשר החלו בשיתוף פעולה כמעט תמים עם בקשות הנאשם, אך התפתחו לקונפליקט פנימי קשה, ככל שהתבגרה והבינה את המשמעות המחרידה של המעשים שהוא עושה בגופה. קונפליקט, הקשור לאהבה הרבה שהיא חשה כלפי הנאשם ששימש דמות אב עבורה, מחד גיסא, והרצון שלה להפסיק את מעשיו המתועבים, מאידך גיסא.

עוצמה רגשית רבה, כנה ומשכנעת, התבטאה גם בתיאור המתלוננת את תחושותיה ומחשבותיה לאחר חשיפת הדברים בפני האם. המתלוננת מתארת עלבון עמוק מכך שהנאשם, בו בטחה עד אותה עת, לא הודה מיד במעשים. המתלוננת מתארת שבר של ממש ביחסיה עם אמה, אשר נמנעה ממתן אומן בלתי מסויג בביתה ולא הביעה בה תמיכה חד משמעית. המתלוננת תיארה תסכול מכך שהאם שינתה דעתה מספר פעמים ונתנה אומן בה ובנאשם חליפות. המתלוננת הביעה זעם כלפי אמה על כך ששבה והזמינה את הנאשם לחזור הביתה לאחר שילוחיו. זאת, בשלב מסוים בו האם השתכנעה מהנאשם, כי אין ממש בדברי המתלוננת. למעשה, המתלוננת תיארה את מצוקתה הרבה סביב יחסיה עם אמה באותנטיות משכנעת ביותר. תיאור זה של סערות רגשיות עשה רושם כן, אמין ומשכנע.

בהקשר אחרון זה יש להדגיש שלא מצאתי שיש בדברי המתלוננת, לפיהם העלתה בשלבים שונים ספקות לגבי זכרונה שלה, גורם המפחית מוחשית את משקל עדותה. אמנם, כפי שתיאר חברי, המתלוננת אישרה כי תהתה בינה לבין עצמה שמא היא "פסיכית" או "משוגעת" (כלשונה), כי חשבה ש"אולי זה לא קרה" וכי תהתה בינה לבין עצמה שמא "יש סיכוי שזה לא קרה". אולם, ניכר בעליל שאין מדובר בספקות של ממש, ואין דברים אלה לעצמם מעוררים חשש אמתי, שמא אכן המתלוננת דמיינה את הכל. הרושם המתקבל הוא שמדובר, בעיקרו של דבר, בביטוי למצוקה נפשית של המתלוננת, אשר עמדה חסרת אונים מול חוסר האומן שהביעה אמה, אשר הייתה בעיניה, בשלבים מסוימים, כמשענת קנה רצון. שבר רגשי כזה יכול לעורר ספקות מדומים בתפיסתו הקיומית הבסיסית של כל אדם, גם מי שעבר על בשרו, ויודע שעבר על בשרו, חוויות קשות ביותר. למעשה, עצם החשיפה של מחשבות מסוג זה, אשר אינה מתאימה כלל למי שבודה עלילה בדיונית, מחזקת את האומן של בית המשפט כי המתלוננת שואפת ככל יכולתה לומר את כל האמת, אף כאשר אין האמת נוחה לה.

מעבר לכך, לא יכול להיות ספק מוחשי במהימנות האם והעובדת הסוציאלית שטיפלה במתלוננת. העובדת הסוציאלית היא עדה אובייקטיבית לכל דבר, והאם שיתפה את בית המשפט באותנטיות משכנעת ביותר בחלקה בסיפור הדברים. האם תיארה את התנהלותה שלה, על כל הבעייתיות המביכה שהיא עצמה ראתה בדיעבד בהתנהלות זו, עת פסחה על שני הסעיפים בהתלבטות אם להאמין למתלוננת או לנאשם.

התיאור שנתנה חברתה של המתלוננת, אודות דברי המתלוננת בהקשר למעשי הנאשם ותגובת האם, יש להם משקל מה, ואין צריך לומר שהם לכאורה מהימנים. אולם, משתמע מהדברים כי המתלוננת שיתפה את החברה רק לאחר



שיתוף האם, ולפיכך הערך המוסף של הדברים אינו מאוד גבוה.

מכל מקום, באמצעות עדויות האם והמטפלת מתקבלת תמונה חשובה של אופן חשיפת המעשים. הדבר נכון במיוחד בהקשר לעדות האם, אשר גרסתה מחוזקת בכמה נקודות חשובות על ידי הנאשם עצמו. מהלך חשיפת הדברים, כפי שתיאר חברי השופט ואגו, מהווה חיזוק של ממש, חיזוק אובייקטיבי במידה מסוימת, למהימנות המתלוננת. זאת, החל משעת הכושר המיוחדת בה בחרה המתלוננת לספר הדברים (אגב סרט אודות פגיעה מינית במשפחה), דרך תגובתה הקשה של המתלוננת להחזרת הנאשם הביתה על ידי האם (לאחר הרחקה קצרה), דרך השינוי בעמדת האם נוכח סברתה כי מצאה חומרי פורנוגרפיה פדופילית על המחשב בבית, ועד ההפניה של העובדת הסוציאלית את המתלוננת להגשת תלונה. מעבר לאימות תהליך הגשת התלונה, שתי העדות מעידות על מצבה הרגשי הקשה של המתלוננת, זו לגבי שלבי החשיפה הראשונים וזו לגבי שלבי החשיפה המתקדמים יותר, תוך כדי הטיפול. שתי נקודות אלה, תהליך החשיפה ומצבה הרגשי של המתלוננת בהקשר לחשיפה, מחזקות עוד את עדותה המשכנעת של המתלוננת.

נוכח האמור, אני שותף למסקנתו של חברי כי פרשת התביעה חזקה ואיתנה, כי די בעדויות אלה כדי להשתית הרשעה מבחינה משפטית, בוודאי לאחר ביטול דרישת הסיוע בעבירות מין, וכי ראוייה היא עדות המתלוננת להשתית עליה הרשעה מבחינת משקלה, במיוחד נוכח החיזוקים. זאת, אלא אם כן יש בפרשת ההגנה כדי לעורר ספק.

פרשת ההגנה

פרשת ההגנה כוללת למעשה את עדותו של הנאשם לבדה. לטעמי, עדות הנאשם עשתה רושם חיובי אף היא. יש סימני אמת בעדות הנאשם והאינדיקציות לאי אמירת אמת מעטות וחלשות. אמנם, אין מדובר בעדות מושלמת, אך אין בפגמים עליהם הצביע חברי השופט ואגו כדי להביא לכרסום ממשי במשקל שיש לייחס לעדות הנאשם, ולפיכך לא ניתן לבטל את דבריו.

עדויות של הנאשם עקבית ביותר. הנאשם הכחיש נמרצות כי עשה במתלוננת מעשה מיני כלשהו, לא מיניה ולא מקצתיה. לדבריו, אף לא עשה כל מעשה אשר עלול להתפרש בשגגה כמעשה מיני פסול. הנאשם היה עקבי בעמדה זו, לא רק בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, אלא גם בעת חקירותיו במשטרה ואף לפני התלונה הרשמית, בכל הפעמים בהן עומת על ידי אם המתלוננת עם האשמות המתלוננת. אין בעדותו סתירות ממשיות בדברים הנוגעים לגופו של עניין, אין תמיהות בעלות משקל ולטעמי גם אין בדבריו צל צלה של הודיה במקצת או ראשית הודיה.

הנאשם אינו נוקט בדרך של השחרת פני המתלוננת, אלא שב ומבטא את אהבתו האבהית ותחושת האחריות לגורלה כהורה בפועל, למרות מסכת הייסורים שהוא עובר בשל כך שהיא מאשימה אותו במעשים חמורים (ראו לדוגמא עמ' 75). הנאשם אמנם מספר על אירועים של גניבת כסף על ידי המתלוננת (עמ' 52), אך על פני הדברים מדובר באירוע צדדי, שלא נראה כי הנאשם עצמו ייחס לו חשיבות מרובה. יש לנאשם ביקורת לא מעטה כלפי צדדים שונים באופי של אם המתלוננת (ראו לדוגמא עמ' 94), אך למרות זאת, אין הוא מייחס לה כוונה להעליל עליה למטרות זדוניות מוגדרות, כגון בצע כסף.

הרושם שהתקבל בעת עדות הנאשם הוא כי הנאשם מנסה לדייק בדבריו. הנאשם נכנס לפרטי פרטים של סיפור הזוגיות שלו עם אם המתלוננת, קשריו עם המתלוננת ופרשת ההאשמה אשר הוטחה בו. הנאשם אף נכנס לפרטי פרטים של אירועים צדדים לכאורה, כגון מחלתה של אם המתלוננת, המחשבות על נישואין או קניית בית משותף, העובדה ששמע כי



גבר אחר ניסה ללא הצלחה "להתחיל" עם בת זוגו בעת שהותו בחוץ לארץ ועוד. למרות ריבוי הפרטים, הסתירות שנמצאו בדברי הנאשם מועטות. אמנם, לא פעם דרך השקרנים להאריך בפרטי אמת אודות נושאים צדדים, בהם לא יתפסו בסתירה, תוך התייחסות קצרה בלבד לתוכן השקר, בבחינת "כל דבר שקר, שאין אומרים בו קצת אמת בתחילתו, אין מתקיים בסופו" (לשון רש"י, במדבר יג כז, המבוססים על דברי ר' מאיר בתלמוד הבבלי, מסכת סוטה, דף לה עמ' א). אולם, כאשר מדובר בהכחשה מלאה וגורפת, אין זו גרסה אשר ניתן ליתן בה פרטים לגופו של עניין. ממילא, הרושם המתקבל מריבוי הפרטים, הניסיון לדייק ומיעוט הסתירות, נשאר רושם חיובי.

תיאור הנאשם את תהליך החשיפה של תלונת המתלוננת כלפיו, מבחינה אובייקטיבית, מקביל לתיאור של המתלוננת ושל אמה. אמנם, יש הבדלים בדגשים, ולעתים פרטים אלה או אחרים חסרים באחת הגרסאות, אך אין מדובר בסתירות של ממש, אלא בזוויות הסתכלות שונות על אותו מהלך אירועים דרמטי, בחיי כל שלשת בני המשפחה. השאיפה לדיוק בפרטים אלה מהווה "סימן אמת".

התיאור של הנאשם את תחושותיו וחוויותיו הסובייקטיביות עשה רושם אותנטי אף הוא. הנאשם מתאר את רגשותיו עקב המחלה של אם המתלוננת (עמ' 38-39), התייחסותו לדרישתה כי ייסע לחו"ל לנסות להשתקע (עמ' 39 - 40), הפתעתו עקב שינוי מסוים ביחס של המתלוננת כלפיו לאחר חזרתו מנסיעתו הראשונה לחו"ל, כמו גם התקררות מסוימת של אמה כלפיו (עמ' 41) וכך לגבי עוד סוגיות צדדיות. מעבר לכך, הנאשם עורר תחושה של כנות בעת התיאור של התדהמה והמערבולת רגשית שחש עת הוטחו ההאשמות כלפיו לראשונה (החל מעמ' 44), בעת ניסיונותיו לשכנע את אם המתלוננת לקבלו חזרה ואף את תחושת המצוקה שחוה (עמ' 48 וכן עמ' 64). יש לציין שאף הסערה הרגשית שאחזה בנאשם בעת החקירה הנגדית עשתה רושם אותנטי (עמ' 96 - 97). אם כי, יש להסתייג ולזכור כי ניתן באמצעות שקר להסוות את הסיבה לקיומה של סערה רגשית כנה. ייתכן בהחלט, שהנאשם בכה על גורלו, תוך מודעות כי עבר עבירות חמורות, אך נזהר לטעון לחפותו באופן מילולי. משמע, אפשר שהנאשם בכה בכנות, אך בה בעת העיד בכזב. מכל מקום, למרות שאין ביטחון מלא בדבר, תיאור הרגשות וביטוי הרגשות בכל זאת חזקו את עדות הנאשם.

התביעה התייחסה למספר אינדיקציות מהימנות שליליות שמצאה בעדות הנאשם. האחת, בהסתמך על מזכר ת/1, בו רשם השוטר שי סממה כי שאל את הנאשם על מה הוא עצור, הנאשם השיב כי אמרו לו שהוא עצור בגין מעשה חמור ואז (כך רושם השוטר) "פלט לעצמו 'או רק שהילדה לא דיברה זה באמת חמור'". התביעה רואה בדברים אלה התבטאות ספונטאנית המשקפת תחושה של אשמה. אין בידי לקבל טענה זו. הרי הנאשם ידע על התלונה היחידה שהייתה "תלויה ועומדת" נגדו. יש לזכור כי הנאשם היה נהג רכב ציבורי, ומן הסתם לא היו נגדו תלונות רבות שיכלו להתממש להאשמות חמורות. אם אכן נעצר ונאמר לו כי הוא חשוד במשהו "חמור", אף בהנחה כי הנאשם חף מפשע, הרי שתלונת המתלוננת, אותה שמע כבר חודשים רבים קודם לכן, הייתה עולה מיד בדעתו, כהסבר אפשרי למעצרו. אין בהתבטאות זו כל ביטוי לרגשות אשמה, אלא רק ביטוי למודעות לקיומה של טענה.

התביעה מייחסת חשיבות לכך שהנאשם אינו יודע על מה ולמה באה נגדו האשמת שווא. צודקת התביעה כי העדר הסבר אפשרי לגבי אינטרס למתלוננת להתלונן תלונת שווא, מהווה שיקול אותו מותר לשקול לחיוב בעת הערכת מהימנותה, אף שאין להפריז במשקלו. אולם, העובדה כי הנאשם אינו מצליח להעלות על דעתו הסבר להאשמת שווא, אינה פוגמת במהימנותו שלו. הנאשם סיפר בעדותו על הסברים רבים, והשערות רבות ששיער לגבי מקור התלונה, החל מגחמה ילדותית של נערה מתבגרת וכלה בקונספירציה בניצוח מתחרה במקום העבודה, אשר ביקש לשים לו מכשול. הנאשם גם הסביר כי, לאחר מחשבה, שלל בדיעבד את רוב ההסברים שהעלה בדעתו כהסברים בלתי סבירים. לטעמי, עצם העובדה כי הנאשם מעלה תזות רבות תוך שהוא עצמו מייחס להן משקל נמוך, אינה פוגעת במהימנותו. הרי יכול היה



הנאשם לטעון למריבה קונקרטית לעלבון מסוים, לאינטרס כלשהו ביחסים בינו לבין המתלוננת, שאותו לא ניתן היה לבדוק, אך הוא לא עשה כן. לפיכך, איני מוצא בגרסתו לעניין זה שיקול נגד מהימנותו.

אני מסכים עם חברי השופט ואגו אשר עמד על שלשה פגמים שמצא בדברי הנאשם, אם כי איני נותן להם את המשקל שייחס להם חברי. לגבי האירוע ב"כ"ר הדולפינים" אני מסכים שמשתמע מתשובת הנאשם בעמ' 104, כאילו הוא מתייחס לאירוע מסוים, נסיעה מסוימת, באותו מקום. אם לא הייתה התרחשות מיוחדת באותו מקום, אלא הייתה זו נסיעה רגילה "זה שלשתינו נסענו יחד" ואילו עם המתלוננת נסע לבד רק "לקורס הזה", כלשונו, כיצד זה זכר את האירוע? אולם, בשים לב לכך שהנאשם דובר עברית כשפה שניה, למרות שליטתו בשפה, איני סבור שניתן לייחס יותר מדי משמעות לצורת ביטוי הדברים, לשימוש במילה "הזה" ולדרך בה ביטא את זכרונו. מה גם, שהנאשם לא נשאל שאלה ישירה על עניין זה.

כמו כן, התייחס חברי לכך שהנאשם שינה את גרסתו בבית המשפט בהקשר להסבר לכך שאמה של המתלוננת סבורה שמצאה תכנים של פורנוגרפיה פדופילית במחשב. התייחסותו הראשונה, במשטרה, הייתה כי בעת שהמתלוננת ואמה בילו קיץ באאאאא צפה הוא בפורנוגרפיה "רגילה", ואפשר ש"קפצו חלונות" של פורנוגרפיה פדופילית במחשב. לאחר מכן, בעדות בבית המשפט, העלה השערה חדשה. הנאשם טען כי היו אצלו חברים באותה תקופה, אשר שהו בבית גם בהעדרו, ואפשר שהם צפו בפורנוגרפיה עם תכני פדופיליה, שלא על דעתו. אכן, יש כאן גרסה "כבושה". יש לעובדה שהנאשם הרגיש צורך לתת הסבר נוסף לראיה אובייקטיבית שאולי עומדת נגדו (לפי תפיסתו), אשר טרם נודע אם היא תמצא, משקל מה כנגד מהימנות הסבריו. אולם, בשים לב לכך שהנאשם בעדותו נקב בשמות של אותם חברים (עמ' 87), ובכך שהנאשם נכון היה כי תיבדק ההיסטוריה האינטרנטית, אין מדובר בשינוי גרסה מכריע. יתרה מכך, בשים לב לכך שצפייה בתכני פדופיליה נתפסת כעבירה, הימנעות מאזכור מעורבים אפשריים בעבירה אפשרית ניתנת להסבר פשוט. לפיכך, אף לפגם זה אין משקל רב.

משקל מוחשי יותר מוצא אני בסתירה בדברי הנאשם אודות תוכן שיחתו עם אבי המתלוננת. משתמע בהחלט מדבריו בחקירה ראשית כי תוכן השיחה נגע להאשמות של המתלוננת כלפיו במישור המיני (עמ' 45-46, ובעיקר בעמ' 49). אמנם, תוכן השיחה לפי עמ' 49 מתחיל בנושא התייחסות האב ליום ההולדת, אך הנאשם מוסיף "אז אמרתי לו שבאתי הביתה ו(האם) אומרת לי ש(המתלוננת) סיפרה שעשיתי דבר כזה". לעומת זאת, בחקירה הנגדית (עמ' 104) אמר כי שוחח עם האב רק פעם אחת וכי התקשר בעניין התייחסות האב ליום ההולדת של המתלוננת, זמן רב לפני חשיפת המעשים (עמ' 105). לנאשם ניתנה הזדמנות להסביר סתירה זו בדבריו, במסגרת שאלות בית המשפט (עמ' 107 עד 109), ולא בא מפיו הסבר מניח את הדעת לסתירה. יאמר עוד כי נוכח התוכן הקונקרטי, קשה מאוד להניח כי מדובר בסתירה מדומה עקב בעיית שפה. לפיכך, לטעמי, זוהי קושיה מוחשית על גרסת הנאשם. אולם, לטעמי, היא הקושיה המוחשית היחידה.

סיכומי של דבר, יש לגרסת הנאשם משקל של ממש, וכאשר בוחנים אותה לעצמה לא ניתן לומר שאינה מהימנה. הנאשם עקבי לגמרי בעדותו לגבי ליבת גרסתו, ועקבי במרבית הפרטים בגרסתו, החשובים והצדדיים. יש אינדיקציות של ממש לאמירת אמת, לרבות תיאורי מצבו הרגשי של הנאשם, אם כי אין להפריז במשקלן. יש גם אינדיקציות לאי אמירת אמת. אולם, אין מדובר בסתירות מהותיות הנוגעות לשורש העניין, אלא בעובדה כי זוכר אירוע שגרתי למרות גרסתו לפיה לא אירע בו דבר מיוחד (ככר הדולפינים), בהוספת פרטים עובדתיים כבושים להסבר מול ראיה אובייקטיבית שאפשר שתתגלה (החברים שאולי צפו בפדופיליה) וכן סתירה מוחשית אחת (תוכן וזמן השיחה עם אבי המתלוננת). קשיים אלה רחוקים מאוד מלהוות קשיים מספיקים כדי לקעקע את מהימנות הנאשם.



אמנם, ההלכה לפיה "אף כאשר העדות אינה שלמה או עקבית, או כאשר היא כוללת פרטים לא מדויקים - אין בכך כדי לאיין לחלוטין את מהימנותה" (ע"פ 8805/15 פלוני נ' מדינת ישראל (2.4.17)), נאמרה בעיקר לגבי נפגעי טראומה ולא עדים אחרים. אולם, גם לגבי עדים אחרים, ובהם נאשמים, יש לקחת בחשבון שלא כל סתירה בעניין צדדי תאיין את משקל העדות. הכל תלוי בזמן שחלף, בסוג הסתירות, מספרן, משקלן, הקשרן וקרבתן לליבת המחלוקת. לכן, לו דובר בעדות שיש לה חיזוק ובוודאי אלמלא הגרסה הנגדית של המתלוננת, הרי שניתן היה בהחלט ליתן אמון בעדות הנאשם ולהכריע עובדות על פיה. דא עקא, שעדות המתלוננת משכנעת גם כן, כאמור, ולמעשה משכנעת הרבה יותר.

יאמר כי אף **הצפיה בעימות** בין הנאשם לבין המתלוננת אינה מסייעת להגיע למסקנה חד משמעית. מצד אחד, דברי המתלוננת ועוצמתם הרגשית מעוררים הזדהות עמוקה ואמון רב, רב מאוד. מצד שני, הנאשם נותר איתן בגרסתו, מכחיש בפשטות, ונראה כי הוא מנסה להבין כיצד זה "נפלה עליו" האשמה כה חמורה. תגובת הנאשם, אף היא, נראית בעיניי אמינה, לכאורה. זאת, למרות שאין בהתנהלותו את אותה עוצמה רגשית שיש בדברי המתלוננת, ואין ספק כי הם משכנעים פחות, הרבה פחות.

העדרם של נתונים אובייקטיביים

המדובר במעשים שנעשו לכאורה בחדרי חדרים. עדות המתלוננת ועדות הנאשם עומדות זו מול זו, וטבעי הדבר כי היחידה החוקרת ובית המשפט יחתרו להגיע לממצא אובייקטיבי לגבי נקודה מהותית השנויה במחלוקת, כדי לסייע בהכרעה בין הגרסאות. למעשה היו שתי נקודות אובייקטיביות שנבדקו לאחר בירור גרסאות הצדדים. האחת, הבדיקה לגבי חומרי המחשב שאמנם אינה נוגעת לעבירות דנן, אך קשורה לפער העובדתי היחיד העומד בין הנאשם לבין בת זוגו, אם המתלוננת. הנקודה האובייקטיבית השנייה, נגעה לטענת המתלוננת לפיה הנאשם פגע מינית גם בחברתה נ. כאשר הייתה "מאוד קטנה". זאת, כאשר הנאשם הופקד לשמור על שתיהן בביתה של נ., עת יצאו האימהות מן הבית.

לעניין הראשון, הצדדים הסכימו במהלך הדיון כי יעשה ניסיון לקיים בדיקה אובייקטיבית של אתרי האינטרנט אליהם נכנסו מהמחשב המשפחתי בקיץ בו היו המתלוננת ואמה בחו"ל. הדבר לא הצליח, באשר הנתונים אינם קיימים עוד במחשב (נ/4) ולא ניתן היה לאתרם באמצעות חברות האינטרנט והתקשורת (נ/5). העדר הממצא מסוג זה אינו מחזק או מחליש אף אחד מן הצדדים.

לעניין השני, כזכור, המתלוננת העידה (פרוטוקול יום 1.6.17, החל מעמ' 23) על פגיעה מינית הכוללת שיח מיני בוטה של הנאשם עם נ., תוך עשיית תנועות עם איבר המין לפני הקטינה נ., מתחת לבגדו. המתלוננת סיפרה גם כי נ. דיווחה על אירוע זה לאמה עם חזרת האימהות, וכי שתי האימהות צחקו ולא האמינו. חברת המתלוננת נ. לא נחקרה במשטרה ולא הובאה לעדות. אף אמה לא העידה. בהסכמה הוגשו המזכרים המתעדים שיחות של החוקרים עם נ. ועם אמה (נ/1 ו - נ/2). אמה של נ. אמרה כי "לא רוצים להיות מעורבים". החברה נ. מסרה שניסתה להיזכר אם התרחש אירוע מסוג זה, כפי שהעידה המתלוננת, אך היא לא זכרה. אמה של המתלוננת גם כן לא העידה על אירוע זה, כאשר לכאורה תלונת נ. הייתה בנוכחותה. אכן, ניתן להסביר כי האמהות אינן זוכרות המעשה, משום שהאימהות לא הבינו או לא האמינו, וממילא הדבר לא נחרט בזיכרון. ניתן גם לומר כי, מבחינת נ., שהייתה אז "קטנה", בכל זאת מדובר באירוע בו עוצמת הפגיעה המינית הייתה מינורית, כך, שהדבר לא נחרט בזיכרון של הילדה הקטנה, לפחות לא לטווח ארוך. ייתכן גם שני, אשר לא עברה את השלבים הרגשיים שעברה המתלוננת, עדיין לא בשלה לספר על הדברים ומעדיפה



"לשכוח", למרות שאובייקטיבית היא כן זוכרת.

אולם, קיומו של הסבר אפשרי אינו מאיין לגמרי את המשקל המסוים שיש לסוגיה זו נגד עדות המתלוננת. אכן, עצם העובדה שהמתלוננת מעוררת עניין שניתן לבדיקה אובייקטיבית מחזקת את עדותה. זאת, במיוחד בשים לב לכך שסיפורה כי ניסתה לרענן את זיכרונה של נ. לעניין זה, ללא הצלחה. עדיין, מדובר בנקודה אובייקטיבית, שלא אומתה. לפיכך, לטעמי, יש לדבר זה משקל מה נגד מהימנות גרסת המתלוננת. עם זאת יובהר כי, נוכח ההסברים האפשריים, המשקל נגד מהימנות המתלוננת באמת קטן למדי.

שקילה ותוצאה

לסיכום משקל העדויות, יש לקבוע כי למרות קיומה של קושיה אובייקטיבית קטנה בעניין נ., חסרים בזיכרון ואי דיוקים בפרטים מסוימים, עדות המתלוננת עושה רושם מהימן מאוד והיא מחזקת על ידי עדויות האם והמטפלת. לפיכך היא מאוד משכנעת. על עדות הנאשם יש קושיה מוחשית אחת ותמיהות מעטות. אולם, אף היא עושה רושם מהימן, כאשר מעריכים אותה לעצמה. אין ראיה אובייקטיבית מכריעה. לא ייתכן ששני הצדדים דוברים אמת סובייקטיבית, שכן יש בין גרסאותיהם סתירה חזיתית. לפיכך, למרות הרושם החיובי שעשו שני הצדדים, המסקנה המתחייבת היא שממצא המהימנות ביחס לאחד מהם שגוי, ואחד מן השנים אינו דובר אמת.

בשים לב למכלול השיקולים שמנה השופט ואגו, עוצמת ממצא המהימנות, העדרה של סתירה מהותית בגרסה, העדר אינטרס להעליל והעדויות המחזקות אודות תהליך הגילוי, ברור לגמרי שעדות המתלוננת משכנעת יותר ומסתברת יותר, הרבה יותר. התזה החלופית, לפיה המתלוננת מסיבה כלשהי העלילה על הנאשם באזני אמה כדי להוציאו מן הבית, ולאחר הדברים האלה נאלצה להתמיד בדברים מול מטפלת, ואף להגיש תלונה, על מנת שאמה תאמין לה, לא מסתברת אך אפשרית. אם כן, התזה המרשיעה, גרסת המתלוננת, מסתברת עד מאוד. השאלה היא אם הסתברות זו מכריעה, היינו אם פער המהימנות בין הצדדים עולה כדי "הוכחה מעבר לספק סביר", כלשון החוק.

קטנתי מלהגדיר את טיבו של המושג החמקמק "ספק סביר", ענין אשר עליו נשברו קולמוסים רבים. אף לא אכניס ראשי למחלוקת אם ראוי המושג להגדרה בכלל (על המחלוקת ראו יניב ואקי, **מעבר לספק סביר: גמישות ההוכחה בדין הישראלי** (2013) (להלן: **ואקי**), בפרק ג). אולם, חזקה עלינו מצוותם של הפוסקים הרבים, בארצות המשפט המקובל בכלל ובמדינת ישראל בפרט, אשר לא זו בלבד שנזהרו מליתן הגדרה מילולית ממצה, נזהרו הם שבעתיים ממתן ערך הסתברותי לספק, במיוחד במקרים בהם מדובר בהכרעה בין גרסאות עדים. זאת, באשר לא קיימת יכולת ממשית להעריך את ההסתברות המדויקת או המשוערת של גרסה, אלא בקווים כלליים וגסים ביותר. כל שנוכל לומר על הראיות והעדים בדרך כלל הוא, כי הם משכנעים או לא משכנעים, מותירים "ספק סביר" או לא מותירים. בהקשר זה ראו בע"פ 9809/08 **לזרובסקי נ' מדינת ישראל** (25.11.10) את דברי השופט ג'ובראן (החל מפסקה 71) והפסיקה שאזכר, וראו גם את הערותיו החדות של השופט הנדל שם.

לכן, יש לומר, שאף כאשר העריכו חכמים את "הספק הסביר" כביטוי מספרי, ולו לשאלת היחס הנכון בין הסיכון להרשעות שווא לסיכון לזיכוי שווא, לא השתמשו הם במספרים אלא כדי לסבר את האוזן, ומבלי שהתכוונו בכך לקבוע כל הלכה מדויקת (ראו **ואקי**, פרק ד). כך, כאשר Blackstone כתב בערך בשנת 1769 כי "It is better that ten guilty persons escape than that one innocent suffer" (מובא בציטוטים עקיפים מתוך ספרו **The Commentaries on the Laws of England**); כאשר John Fortescue כתב בערך בשנת 1470 כי "It is better that ten guilty persons escape than that one innocent suffer" (מובא בציטוטים עקיפים מתוך ספרו **The Commentaries on the Laws of England**); כאשר John Fortescue כתב בערך בשנת 1470 כי "It is better that ten guilty persons escape than that one innocent suffer" (מובא בציטוטים עקיפים מתוך ספרו **The Commentaries on the Laws of England**).



would much rather that twenty guilty persons should escape the punishment of death, than that one innocent person should be condemned and suffer capitally (מובא בציטוטים עקיפים מתוך ספרו De Laudibus Legum Angliae), וכאשר כתב השופט עציוני בשנת 1978 כי "מוטב לשחרר תשעים ותשעה אנשים שפשעו מאשר להרשיע חף מפשע אחד" (ע"פ 648/77 קריב נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 729) הרי שכולם לדבר אחד נתכוונו, ולא ציינו את המספרים 10, 20 או 99, אלא כדי לסבר את האוזן. ייתכן כי אפילו ביטוי המפורסם של הרמב"ם, לפיו "ויותר טוב ויותר רצוי לפטור אלף חוטאים, מלהרוג נקי אחד ביום מן הימים" (**ספר המצוות**, מצווה ר"צ) כיון גם כן לאותו סטנדרט עצמו, שלא ניתן להגדירו במספרים.

אנסה אף אני לסבר את האוזן בעזרת מספרים, שאינם מתיימרים לבטא אמת חשבונית אלא את אותה תחושה מיוחדת, של אמון בצד אחד, אך ספק מן הצד השני. עדותה של המתלוננת אמינה כפליים, משכנעת ארבעתיים ומסתברת שבעתיים. אולם, לא אוכל לומר כי דבר הנאשם "בטל בששים" ואינו בבחינת "נותן טעם" בתערובת השיקולים שלפנינו. משמע, אני מאמין למתלוננת, אך איני יכול לקבוע כי אין בעדות הנאשם די כדי להקים ספק סביר.

משום ספק זה, לו תתקבל דעתי, יזוכה הנאשם.

אלון אינפלד, שופט

השופט א. חזק:

מסכים לדבריו המפורטים של חברי, השופט ואגו.

דבריו של חברי, השופט אינפלד כפי שהם, אכן מציגים ספק מסוים בדבר ביצוע העבירה בידי הנאשם, אך מדובר בספק שאינו מגיע לכדי ספק סביר.

זאת ועוד, מול הדברים שהוצגו בדבריו של השופט אינפלד, המתייחסים לפרשת ההגנה, עומדות עובדות נוספות (שיפורטו להלן) הנוגעות לגרסת הנאשם, שימנעו כליל את האפשרות לקבוע, כי גרסת הנאשם הקימה ספק סביר באשר לאשמתו.

כך, הראיה האוטנטית ביותר, המצויה בחומר החקירה הינה תיעוד העימות שנערך בין הנאשם למתלוננת.

עימות חזיתי שמעמיד חשוד לראשונה בפני מתלון המטיח בו תלונתו, גורם לעיתים לנטרול מנגנוני הסוואה והגנה, שבהם יכול חשוד להשתמש בחקירה "רגילה" ובכך ייחודו וחשיבותו של העימות.



העימות מאפשר גם לעיתים להבחין באופי האמיתי של היחסים והאינטראקציות בין החשוד למתלונן, בלא פילטרים. העימות מאפשר בנוסף להבין קונוטציות של אמירות הנאמרות בידי הנאשם או המתלונן.

בעניינו, מחדד העימות שתי עובדות בולטות ומטרידות, והן העובדה המובהקת שבפועל מתחמק הנאשם במהלך העימות מלטעון בפני המתלוננת כי לא ביצע בה כל פעולה מינית, והימנעותו מלטעון בפני המתלוננת כי היא מעלילה עליו דברים מיוזמתה, או שהיא הוזה הדברים.

בנסיבות העניין, לאור חשיבות הדברים שנאמרו בעימות, יובאו עיקרי העימות בפירוט יחסי, והכל כמפורט להלן:

התחמקות הנאשם מלהגיד "לא נגעתי בך"

תיאור העימות - (יוער, כי לצורך העניין הודגשו דבריו של הנאשם, כשהתבטא ישירות כי לא נגע במתלוננת בקו מתחת להדגשה). העימות בין הנאשם למתלוננת מתחיל באופן ממשי בדקה 4:24 בסרטון העימות. העימות מתחיל באמירות המתלוננת כי הנאשם פגע בה, ניצל אותה, "ירדתי לו למטה... נכנסתי איתו לתחת".

בדקה 6:07 נשאל הנאשם מה תגובתו לדברים, ותגובת הנאשם היתה **"בפעם הראשונה שהיא אמרה אמרתי משהו רוצה להרוס את המשפחה שלנו.... הייתי בשוק"**, כבר בפתח דברי הנאשם ניכר כי תגובתו של הנאשם והמשך דבריו המוצגים בסרטון, אינם עונים עניינית לטענות המתלוננת, ואינם מכחישים ישירות כי נגע בה.

בדקה 7:27 נשאל הנאשם בידי השוטרת שנכחה בעימות, מה האינטרס של המתלוננת לבוא ולמסור דברים כאלה, ותשובתו היתה **"גם אני הייתי בשוק ... כשחזרתי מאחאאאאאני שומע את זה באותו יום ולא הבנתי"**. גם בהמשך דבריו המוצגים בסרטון העימות לא טוען הנאשם חזיתית כי לא עשה כלום למתלוננת, אלא פונה לטענות צדדיות בדבר "השוק" שהיה מצוי בו, ולטענות נוספות שאינן קשורות ישירות לעניין.

בדקה 7:40 ממררת המתלוננת בבכי, ומטיחה בנאשם "איך אתה יכול להרוס למישהו חיים ולהגיד שלא עשית כלום?". במקום לומר בפשטות "כי לא עשיתי כלום", פונה הנאשם שוב לערוצי שוליים ומשיב **"אמרתי באותו יום משהו רוצה להרוס לנו את החיים ... אתם כועסים עליי כי התחתנתי"** הנאשם ממשיך ומציין **"כמה פעמים ביקשתי שנשב ונדבר מי עושה את זה ... את לא מדברת איתי כלל ... כולנו נפרדנו בגלל זה"**, והוא אינו עונה עניינית לטענות המתלוננת.

בדקה 9:01, פונה השוטרת ישירות לנאשם ודורשת ממנו להתייחס לטענה שהמתלוננת טוענת שפגע בה. רק בשלב זה, דהיינו כ-5 דקות לאחר תחילת העימות, ולאחר שהשוטרת דורשת ממנו להגיב עניינית לטענות, עונה הנאשם סוף סוף **לראשונה בתגובה קצרצרה "לא נגעתי בה"** וממשיך בקו הרגיל **"אני רוצה לדעת מי הכניס לה לראש ... זה מה שמעניין אותי"**.

בדקה 9:40 מטיחה המתלוננת בנאשם "אתה לא עובד על אף אחד ... אני יודעת, אני הייתי שם ... תיקח קצת אחריות", ושוב תגובתו של הנאשם מתחמקת ממתן תשובה עניינית כי לא עשה דבר, ובדבריו טוען הנאשם **"... משהו שאומר לך משהו ... אני חוקר בזה ... מי עשה לנו את זה ... אני חקרתי עד הסוף"**. גם לאחר הדברים ממשיך הנאשם ומדבר על דברים שאינם נוגעים ישירות לעניין.

בדקה 11:04 פונה החוקרת למתלוננת ושואלת האם היה ארוע במקלחת, והמתלוננת עונה בין היתר "הוא אמר שלא



מגיע למקום בגב ושאיני אעזור לו ... שנינו ערומים, זה לא בסדר".

בדקה 12:03, כ-8 דקות לאחר תחילת העימות הממשי, פונה החוקרת לנאשם ושואלת "היא נכנסה איתך?" ואז עונה הנאשם בקצרה "**לא, כמה פעמים ניסיתי להסביר שהיא לא נכנסה איתי**". שוב מדובר בתשובה קצרה, שאחריה ממשיך הנאשם בדבריו, ושוב מדובר בתשובה לשאלה חזיתית של השוטרת ולא באמירה יזומה בידי הנאשם. להזכיר, מדובר בפעם השנייה בלבד שבה עונה הנאשם עניינית לטענות כנגדו.

בדקה 12:24 ממשיכה המתלוננת ואומרת "אם הייתי מספרת הכל לא היה קורה", ותשובתו של הנאשם בדקה 12:30 היתה "**כשחזרתי מאאאאאאשתינו דברים ... גם אני לא מבין**".

בדקה 12:43 פונה השוטרת לנאשם ושואלת "איזו סיבה יש לילדה להגיד אבא שלי נגע בי" ותשובתו של הנאשם שוב פנתה לדרכים צדדיות באמרו "**כשחזרתי מאאאאאא ... בדרך שלי בדקתי מי יכול, ... עשיתי רע למישהו**". המשך דבריו של הנאשם שוב אינו נוגע ישירות לענין.

בדקה 15:10 ממשיך הנאשם בתמיהותיו ואומר "**בשום מקום לא הבנתי למה דברים נופלים עליי ... חצי שנה אני ממשיך להתקשר אליכם**" ובפועל הוא ממשיך לתאר נסיונותיו להתקשר למתלוננת ואמה, ודאגתו להן בלא לאזכר כי לא נגע במתלוננת.

בדקה 16:08, שוב שואלת השוטרת שאלה יזומה שמנסה להחזיר העימות לדרך הראשית ושואלת האם היה ארוע שבו המתלוננת היתה נוגעת בנאשם? ותגובתו הקצרה של הנאשם "**לא עשיתי את זה ...**" והוא ממשיך "**הרבה פעמים שיחקתי איתה**".

מדובר עד כאן בעובדה מפתיעה שעל פיה בחלוף בחלוף כ-12 דקות תמימות של עימות חזיתי ואמוציונלי המתנהל כולו סביב סוגיית הפגיעה המינית במתלוננת התייחס הנאשם ישירות לטענות המתלוננת **שלוש פעמים בלבד וגם זאת בקיצור נמרץ, ורק בעקבות שאלות ישירות של החוקרת המשטרתית שאילצו אותו להשיב עניינית לשאלות שנשאל**.

בדקה 16:50 פונה השוטרת ושואלת שוב "מדברים על ארוע שהייתי נוגע לה באברים" ותשובתו הקצרה של הנאשם "**בחיים אני לא חושב על זה**". הנאשם ממשיך ועונה לשאלת השוטרת, ששואלת מה האינטרס של המתלוננת לשקר, באומרו "**אני לא מבין בזה**". גם כאן מדובר בתגובות קצרה לשאלות ישירות של השוטרת.

בדקה 18:02 שוב שואלת השוטרת את הנאשם האם היה ארוע שבו ניסה לחדור לפי הטבעת של המתלוננת, והנאשם עונה בקצרה "**לא ניסיתי, אפילו לא חשבתי על זה**".

המתלוננת מצידה אומרת בדקה 18:50, כי כשהיתה קטנה הוא ניסה לחדור לה לישבן, וכשגדלה שם אותה עליו ואמר "בואי למיטה שלך", ותשובתו של הנאשם היתה "**אני שומע את זה, אני בשוק, בחיים לא חשבתי**" וממשיך "**אני יודע שלא עשיתי**".

בהמשך הדברים עד לסוף העימות, (בערך בדקה ה-28) אמר הנאשם עוד פעמיים, כי לא ראה פורנו מול הקטינה.

הנה כי כן, מדובר בעימות שארך כ-24 דקות תמימות, ובמהלכו טען הנאשם **רק 7 פעמים** כי לא נגע במתלוננת באופן



מיני, וזאת על אף שכל העימות עסק בתלונות המתלוננת, ועל אף זאת, שבמהלך כל העימות הוטחו בנאשם פעמים רבות מספור בידי המתלוננת, לעיתים בבכי, הטענות כי פגע בה.

זאת ועוד, גם כאשר טען הנאשם כי לא פגע במתלוננת, נאמרו הדברים בתגובה ישירה לשאלות ממוקדות ביותר של החוקרת, שאילצו אותו להשיב לעניין, וגם אז דובר באמירות קצרות שאחריהן חזר הנאשם לתאר עד כמה הוא בשוק, עד כמה ניסה לברר מי שכנע את המתלוננת לומר הדברים, ועד כמה הוא דואג למתלוננת.

יובהר, כי מדובר בנאשם שהתגורר כשנה בבית המתלוננת לאחר חשיפת טענותיה כנגדו, וכן מדובר בטענות שנחשפו לידיעת הנאשם מספר שנים לפני העימות. במצב כזה, מאחר ומדובר בנאשם, שלטענתו נהרסה "משפחתו" בעקבות תלונת המתלוננת, מצופה היה ממנו לחזור **שוב ושוב בזעקה** על טענתו כי לא פגע במתלוננת באופן מיני מעולם. הנאשם לא עשה זאת, ותחת זאת ניכר היה מהעימות באופן מובהק כי ניסה בכל דרך לפנות לדרכים צדדיות ולא להשיב ישירות לטענות.

העובדה כי במהלך העימות, שארך זמן רב יחסית, התחמק הנאשם בכל דרך מלטעון בפני המתלוננת כי לא נגע בה, תעיד באופן ברור כי לא היה מסוגל במהלך הארוע האמוציונלי של העימות, להטיח במתלוננת כי לא היו דברים מעולם, בשעה שהוא והיא ידעו היטב כי הדברים שתיארה המתלוננת אכן אירעו.

התחמקות מלהגיד "את מעלילה מיוזמתך ... את מדמיינת"

זאת ועוד, עיון מדוקדק בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשם מעלה עובדה נוספת שתעלה תמיהה. מדובר בכך שבמשך כל העימות נמנע הנאשם מלומר למתלוננת ולו פעם אחת כי הדברים שהיא אומרת נאמרים מדמיונה, או שמדובר בעלילה שיזמה המתלוננת.

יובהר, כי מדובר בנאשם שבפועל כאמור התפרקה "משפחתו" בשל טענות המתלוננת.

הנאשם יודע היטב כי האפשרות להוכיח שדבריה של המתלוננת נאמרים על רקע שכנוע של גורם חיצוני אינה ניתנת להוכחה.

במצב דברים זה, בעקבות הסבל הרב שנגרם לנאשם לשיטתו בעקבות תלונת המתלוננת, מצופה היה מהנאשם לפנות למתלוננת ולהטיח בה כי היא מעלילה עלילות או שהיא מדמינת דברים מדמיונה.

מתוך העימות עולה כי לאורך כל הדרך לא טוען הנאשם את הטענות המרכזיות שהיה טוען נאשם "סביר", ולפיהן המתלוננת מעלילה עליו עלילות מתוך מניע פנימי, או שהמתלוננת הוזה דברים בגלל קושי נפשי. הנאשם גם לא מעלה את האפשרויות האמורות כאופציה.

העובדות האמורות שלפיהן לאורך כל הדרך נצמד הנאשם לאפשרות היחידה, שגורם שלישי משפיע על המתלוננת, על אף שגם הוא יודע היטב שמדובר בטענה שאינה אפשרית בפועל, תביא שוב למסקנה שבמהלך העימות, כאשר עומד הנאשם חזיתית מול המתלוננת (שאפילו אינה בתו) הוא חשש לזעוק ולהטיח בה, או אפילו להעלות כאופציה, דברים הנוגעים אליה ישירות, וזאת מתוך הכרה ברורה שהוא והיא יודעים היטב את שארע. העובדה שהנאשם בוחר שוב ושוב לחזור לדרך ה"מגוננת" והבלתי סבירה שלפיה אדם שלישי עלום (ולא המתלוננת) אחראי לאירועים שטלטלו את חייו, ידגישו את חוסר מהימנות דבריו.



חקירת הנאשם בבית המשפט

לאחר שניתנה התייחסות לדברים שנאמרו בידי הנאשם במהלך העימות, תינתן התייחסות לדבריו בעדותו באולם בית המשפט.

יובהר כבר כעת, כי המסקנות שניתן להעלות מגרסת הנאשם בבית המשפט, חדות פחות מהמסקנות שעלו מדבריו בעימות, ובמצב זה, ניתן יהיה ליתן לדבריו של הנאשם במהלך חקירתו אך ורק משקל שיעמעם במעט את הדברים שצוינו בידי השופט אינפלד, ולא מעבר לכך.

עדותו של הנאשם בבית המשפט הציגה מספר תמיהות שלא ניתנות להסבר, בעיקר בכל הנוגע להתייחסותו לסיטואציה שנוצרה עקב תלונת המתלוננת כנגדו. תגובותיו של הנאשם מבטאות ניתוק רגשי שלא ניתן להסבירו. במצב דברים רגיל ייתכן ולא היה ניתן לדברים משקל, דא עקא שעל רקע דברי הנאשם בעימות, כפי שצוינו לעיל, ועל רקע הדברים שצוינו בדברי השופט ואגו, עולה מתוך הדברים תמיהה שלא תאפשר להגיע למסקנה כי גרסתו תעלה ספק בדבר אשמתו.

כבר בדברי הנאשם בעדותו, שהתייחסו לתחילת חקירתו במשטרה, מסר הנאשם גרסה (עמ' 69 ש' 25), שהעלתה תמיהה:

"כשישבת באאאא, אז היה משטרה, שוטר, אז הוא אמר לי "אתה יודע למה אתה פה?" אז אמרתי "האמת אני לא יודע" אז הוא אמר לי "מאאאאא, שם חמור, מאוד מאוד חמור" אז אמרתי "למי נגעת שם חמור? מה עשיתי? מה זה חמור?" אז הוא אמר לי "מאוד שם חמור. שם נגעת". (עמ' 70 לפרוטוקול ש' 18-25). מדובר בנאשם שבמשך שנה התגורר בביתה של אם המתלוננת על אף שבתה הקטינה התלוננה שאנס אותה. הנאשם גם התבקש בסופו של יום לעזוב את הדירה בשל תלונות אלה, אך על אף זאת, תגובתו הראשונה של הנאשם היתה תמיהה על כך שנקרא למשטרה.

המשך תגובתו של הנאשם כאשר אמר הדברים הבאים, היתה עוד פחות מובנת:

"כן. השוטר הזה, לא רק שלא תגידו לי שם עכשיו שהילדה ול. הלכו להתלונן על הדבר הזה. אמרתי, עכשיו על זה, לאיפה הגענו עכשיו. מה הם רוצים ממני עכשיו? הם זרקו אותי, עזבתי אותם, כמו שהיא ביקשה." (עמ' 71 ש' 1-3). מתוך דבריו אלה של הנאשם (שאותם אמר כבר לפני כן, עמ' 70 ש' 18-19), עולה פליאתו על כך שהמתלוננת ואמה פנו למשטרה ואת פליאתו הביע בביטוי "לאיפה הגענו עכשיו, מה הם רוצים ממני?", ממש התנהגות בלתי מובנת מצד המתלוננת ואמה.

גם בהמשך עדותו בבית המשפט, התייחס הנאשם לחקירתו במשטרה, ובדבריו ציין כי במהלך חקירתו רצה לדבר עם המתלוננת ואמה, אך השוטרים סירבו לאפשר לו לעשות זאת, וכדבריו: **"אני לא יודע. אני כל הזמן אומר שאני לא יודע. וגם רציתי לדבר איתה, אבל לא נותנים לי לדבר איתה.... ואז ביקשתי, תנו לי לדבר עם לר.. כי אני רוצה להבין מה קרה. לא נותנים. לא רוצים להביא לי. כי אני פגוע גם. זה חיים שלי גם. למה הם רוצים להרוס לי את החיים? (עמ' 95 ש' 13-19).**

מתוך דבריו אלה של הנאשם עולה שבקשתו לדבר עם אמה של המתלוננת נועדה להבין "מה קרה?", נסיון בנסיבות



שתוארו לעיל נראה נסיון תמוה.

הנאשם גם מתפלל בהמשך מדוע אמה של המתלוננת אומרת שתכניס אותו לכלא: "ל'. אומרת לח'ברה, "אני אכניס אותו לכלא, אני אכניס את אמא שלו לכלא" למה היא אומרת את זה? (עמ' 95 ש' 24-27). בהמשך חקירתו ממשיך הנאשם ומביע חוסר הבנה באשר לשאלה מדוע אם המתלוננת רוצה להרוס את חייו: "למה היא אומרת לה את זה? למה היא רוצה להרוס את החיים שלי? כשפגשתי אותה, היא רצתה להעיף אותי מהמשפחה." (עמ' 96 ש' 5-6).

לו היה הנאשם מביע פליאה באשר לטענות המתלוננת כנגדו ניתן היה אולי להבין טענותיו, אך את השאלות ששאל בכל הנוגע לאמה של המתלוננת, לא ניתן להגדיר אלא כהיתממות לשמה. מובן לכל, שמדובר באם שמאמינה לבתה, הטוענת כי הנאשם אנס אותה, ומכאן שכל שאלה הנוגעת לעמדתה תהיה שאלה מיתממת.

מדובר אמנם בנאשם שהצליח לאורך תקופה ארוכה לשכנע את אם המתלוננת להאמין לו ולא לביתה, אך התמדתו בחוסר רצונו להבין, שבעקבות שינוי עמדת האם כלפי המתלוננת תשתנה גם עמדתה כלפיו, והיא תבקש כעת "להרוס" את חייו, תחזק את המסקנה שמדובר בעד שנוקט בעמדה בלתי סבירה.

אמירה נוספת שבה מובעת חוסר הבנתו של הנאשם את הסיטואציה בה הוא מצוי, מוצגת במהלך

החקירה. הנאשם מתאר את סופו של העימות בינו ובין המתלוננת, שלא צולם, ובדבריו הוא אומר

כדלקמן:

"מצולם. תראה, במהלך העימות, החוקרת מתבלבלת ואומרת "אתה אנסת אותה" ג'. תקנה אותה "הוא לא אנס אותי" אם זאת היתה עלילה, למה שהיא לא תעצים את הדברים? היא מדברת, היא אומרת לחוקרת "הוא לא אנס אותי" אבל את יודעת שלא מצולם שכשהיא יוצאת, אני יוצא עם אזיקים. במקום לבכות עלי, כמה שהיא אוהבת אותי, לחבק לפחות, היא מחייכת אלי ואומרת לי ככה, מסמנת לי ככה?", (עמ' 98 ש' 5-18).

מתוך דבריו אלה של הנאשם עולה לכאורה כי ציפיתו של הנאשם עם תום חקירתו היתה, שלאור דברים קודמים שאמרה המתלוננת תחבק אותו המתלוננת. שוב מדובר באמירה בעייתית שתעלה ספק באמיתות דברי הנאשם.

בכלל נסיבות הענין, אסכים לעמדתו של השופט ואגו ולפיה יש להרשיע את הנאשם.

אריאל חזק, שופט



לפיכך הוחלט, ברוב דעות, של השופטים א. ואגו - אב"ד, וא. חזק, להרשיע הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, אל מול דעתו החולקת של השופט א. אינפלד, שסבר, שיש לזכותו מחמת הספק.

ניתן היום, ז' אייר (22 באפריל 2018), במעמד הצדדים.

אריאל חזק, שופט

אלון אינפלד, שופט

אריאל ואגו, שופט
אב"ד